

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

Χ. ΤΖ. ΓΟΥΕΛΣ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΟΥΕΛΣ :
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΛΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

Αθήνα 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Αλεξάνδρα Καλτσογιάννη γεννήθηκε στην Νάουσα Ημαθίας, σπούδασε Ψυχολογία στο Α.Π.Θ, ειδικεύτηκε στις Εξαρτήσεις M.Sc. Α.Π.Θ και εργάζεται ως Ψυχοθεραπεύτρια Gestalt στο γραφείο της. Της αρέσει να διαβάζει, να γράφει, κυρίως θεατρικά έργα και ποίηση. Έχει παρακολουθήσει τη Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία τρία χρόνια. Έργα της, μικροδιηγήματα, ποιήματα και θεατρικά έργα έχουν συμπεριληφθεί σε λογοτεχνικά Περιοδικά, ποιητικές ανθολογίες και κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Το θεατρικό της έργο "Πένθιμη φούγκα σε ρε ελάσσονα" απέσπασε έπαινο στον 4ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος και ανέβηκε από την θεατρική ομάδα Fabrica Athens.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6973849989

E-mail: alexandrakalt@yahoo.gr

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβρης 2022- Μάιος 2023) βασισμένο στη νουβέλα **Η χώρα των τυφλών** **H.G.Wells** με εισηγητή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Μάριος Χρηστίδης (12 χρονών)

Το θεατρικό έργο "Η χώρα των τυφλών" της Αλεξάνδρας Καλτσογιάννη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY_NC_ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Νούνιες : Το κύριο πρόσωπο

Ιζαμπέλ : Η γυναίκα του Νούνιες

Χαβιέ: Φίλος του ζευγαριού και **Πέδρο ο τυφλός**

Ελένα: Η γυναίκα του Χαβιέ

Χοσέ: Αδελφός της Ελένας, εργένης και **Γιακόμπ**

ο πατέρας της Μεδίνα -Σαροτέ

Γυναίκα: Γειτόνισσα του Νούνιες και της Ιζαμπέλ και

Μεδίνα – Σαροτέ η τυφλή κοπέλα

***

Περίληψη

Δύο ζευγάρια κι ένας εργένης, γιορτάζουν σ' ένα σπίτι τρώγοντας και πίνοντας. Μέσα στο εορταστικό κλίμα και με αφορμή ένα όνειρο ο οικοδεσπότης τους προσκαλεί να συμμετέχουν σε ένα παιχνίδι. Σιγά σιγά ξετυλίγεται το νήμα μεταξύ των προσώπων τα οποία είναι αλλαγμένα πλέον για τις ανάγκες του παιχνιδιού έτσι ώστε να θολώνει η ματιά τους και να βρίσκονται τυφλοί στο αστικό σαλόνι του σπιτιού διαδραματίζοντας μία ιστορία που αφορά στην χώρα των τυφλών. Ο Νούνιες, οικοδεσπότης και εισηγητής του παιχνιδιού δίνει τις οδηγίες και ταυτόχρονα παίρνει μέρος ως ο μοναδικός που διαθέτει την όραση. Μέχρι να χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού η γειτόνισσα που ενοχλείται από την φασαρία. Στο τέλος τα πρόσωπα αφού ολοκληρώσουν την διαδρομή τους ξανασυναντιούνται μόνο που τώρα είναι εμφανώς αλλαγμένα. Το ερώτημα που αιωρείται ανάμεσα τους είναι αν όντως αυτή η ιστορία που κλήθηκαν να ζωντανέψουν είναι αληθινή ή φανταστική; Τελικά πώς ένα παιχνίδι είναι δυνατό να φτιάξει μια ολόκληρη ιστορία από την αρχή μέχρι το τέλος μπαίνοντας ακόμη κι οι ίδιοι ήρωες στον προβληματισμό αν η φαντασία τους οδήγησε να πλάσουν έναν κόσμο αθέατο ή μήπως όχι;

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Στο χώρο του σαλονιού, ένα δωμάτιο αρκετά ευρύχωρο δεσπόζει ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι στη μέση και γύρω-γύρω ξύλινες καρέκλες. Υπάρχει κι ένας καναπές μεγάλος και μία πολυθρόνα. Το τραπέζι είναι στρωμένο με γιορτινό τρόπο, πορσελάνινα σερβίτσια, κρυστάλλινα ποτήρια, καράφες με κρασί, διπλωμένες πετσέτες και αναμμένα κηροπήγια. Στις καρέκλες κάθονται ο Νούνιες με τη γυναίκα του Ιζαμπέλ, ο Χαβιέ, η Ελένα και ο αδελφός της Χοσέ. Υψώνουν τα ποτήρια τους, τσουγκρίζουν, κοιτάζονται στα μάτια, πίνουν και συνεχίζουν να τρώνε υπό το φως των κεριών. Παρακολουθούμε μία ήδη αρχινισμένη συζήτηση.

Ελένα (Προς την Ιζαμπέλ) Σε μπέρδεψαν με κάποια άλλη;

Ιζαμπέλ (Γελώντας πλατιά) Και οι δύο, τόσο σίγουροι ήταν!

Χοσέ (Κοιτώντας προς την Ιζαμπέλ) Μάλλον δεν θα είδαν καλά..

Χαβιέ (Προς τον Χοσέ) Και το αμάξι;

Νούνιες (Προς τον Χαβιέ) Κόψε ένα κομμάτι και δοκίμασε το. Πες μου πώς το βρίσκεις;

Χαβιέ (Κοιτάζει τον Νούνιες και δοκιμάζει από το πιάτο του) Μμμμ... πολύ νόστιμο! (Παύση) Ήσουν τόσο σίγουρος πως δεν έκανες λάθος με το αμάξι.

Νούνιες Έτσι μου φάνηκε.

Ελένα Και τι έγινε;

Ιζαμπέλ Τίποτα. Έτσι όπως χάζευαν στο δρόμο, τους φάνηκε πως ήμουν μέσα στο αμάξι ενώ δεν ήμουν. *(Στην Ελένα με ενδιαφέρον)* Σου αρέσει το πιάτο σου; Μήπως θες κάτι άλλο να δοκιμάσεις;

Νούνιες *(Γρώγοντας)* Είχε λίγη ομίχλη. Θα έκοβα το κεφάλι μου πως είδα εσένα, αλλά..

Ιζαμπέλ *(Διακόπτοντας τον χαμογελαστά)* Α! Μπερδεύτηκες.. Έχει ζανασυμβει. Δεν πειράζει!

Ελένα Καμιά φορά μου συμβαίνει κι εμένα. Βλέπω κάποιον στο δρόμο, τον πλησιάζω για να του μιλήσω και τελευταία στιγμή..

Χαβιέ *(Συνεχίζοντας τα λόγια της)* Ανακαλύπτεις πως δεν είναι αυτός που νόμιζες.

Ελένα Ακριβώς!

Χοσέ Μου συνέβη κι εμένα: με έχουν σταματήσει στο δρόμο και φυσικά δεν ήμουν αυτός που νόμιζαν..

Νούνιες *(Διακόπτοντας τον)* Τι πάει να πει; Ήσουν ο άλλος που έπρεπε να ήσουν...; *(Οι υπόλοιποι γελούν μόλις ολοκληρώνει)*

Χοσέ Ο καθένας βλέπει ό,τι θέλει! Τελικά κατάλαβαν πως δεν είμαι ο άνθρωπος τους. *(Γιάυση)*

Ιζαμπέλ *(Αλλάζοντας κουβέντα)* Ποιος θα το 'λεγε! Πως θα έπρεπε να έρθει η γιορτή μας για να ανταμώσουμε πάλι! Νομίζω ότι σε όλους μας έλειψε! *(Γιάυση. Με προτροπή προς όλους)* Τρώτε όμως προτού κρυώσει!

Ελένα Είναι ωραίο τελικά να βρισκόμαστε όλοι μαζί!

Χαβιέ Πέρασε αρκετός καιρός.

Χοσέ Μα ναι. Για αυτό να μην ξαναχαθούμε και να βρισκόμαστε πιο συχνά!

(Υψώνουν όλοι τα ποτήρια, τσουγκρίζουν και συνεχίζουν να τρώνε)

Ελένα Ποιος μαγείρεψε;

Νούνιες Εγώ. Είχα καιρό να ασχοληθώ!

Χαβιέ Φίλε μου, είσαι γεννημένος σεφ!

Ιζαμπέλ Εξάλλου έχουμε προμηθευτεί τα ελλειπτότερα υλικά από τις καλύτερες αγορές! Χαίρομαι τόσο που σας αρέσει το τραπέζι μας! *(Γυρνάει κοιτάζει τον Νούνιες και του απευθύνεται με γλυκό τρόπο)* Τελικά πήρες και τα γλυκά;

Χοσέ Αχά! Κι εμείς η καλύτερη παρέα για να τα φάμε!

Χαβιέ *(Σερβίροντας κρασί και στα ποτήρια των υπολοίπων)* Και τι ωραίο κρασί!

Νούνιες Σηκώθηκα πολύ νωρίς σήμερα. Δεν κοιμήθηκα πολύ καλά.

Ιζαμπέλ Σε άκουσα. Έκανες φασαρία. Συνήθως δεν σε παίρνω είδηση.

Νούνιες *(Σαν να μην την άκουσε)* Το κρέας ήθελε λίγο βράσιμο.

Ελένα Εγώ το προτιμώ έτσι. Να κρατάει λίγο.

Χαβιέ *(Γελώντας)* Δεν μου κάνει εντύπωση αγάπη μου! Είσαι διδάκτωρ της εγκράτειας.

Χοσέ *(Υψώνει το ποτήρι του προσκαλώντας τους άλλους να τον ακολουθήσουν, τσουγκρίζουν όλοι μαζί)* Στην υγεία μας!

(Καθώς πάει να αφήσει το ποτήρι δίπλα του πέφτει κατά λάθος πάνω του και μετά κατακυλάει κάτω και σπάει το ποτήρι με το κρασί να απλώνεται στο πάτωμα)

Ω! Όχι που να πάρει! Με συγχωρείτε, με συγχωρείτε.

Ιζαμπέλ *(Προς τον Χοσέ)* Δεν πειράζει! Κάνε στην άκρη. Έρχομαι αμέσως!
(Εξαφανίζεται στιγμιαία)

Χοσέ Να πάρει ο διάολος..

Νούνιες *(Χαμογελώντας)* Σπονδή στους πεθαμένους!

Χοσέ Χάρη στην αγαρμποςύνη μου θα τιμήσουμε τους πεθαμένους!

(Εμφανίζεται η Ιζαμπέλ μαζεύει τα κομμάτια από κάτω, σκουπίζει το κρασί και αφού δώσει στον Χοσέ ένα καθαρό ποτήρι, ξανακάθεται στη θέση της)

Χαβιέ *(Υψώνει το ποτήρι του και καλεί και τους άλλους να κάνουν το ίδιο)* Στην υγειά μας!

(Ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Η Ιζαμπέλ κοιτάζει τον Νούνιες με απορία κι αμέσως μετά σηκώνεται και πηγαίνει προς την πόρτα)

Ιζαμπέλ Πάω να ανοιζω.

(Ανοίγει την πόρτα και στο κατώφλι εμφανίζεται μια άγνωστη γυναίκα)

Γυναίκα *(Ενοχλημένη)* Κάνετε πολλή φασαρία. Δεν μπορείτε να σηκώνετε τον κόσμο βραδιάτικα.

Ιζαμπέλ Λυπάμαι για αυτό. Έχουμε καλεσμένους.

Γυναίκα Μπορείτε να κάνετε λίγη ησυχία;

Ιζαμπέλ *(Σκεπτική)* Θα προσπαθήσουμε.. Εξάλλου δεν συμβαίνει αυτό κάθε βράδυ.

Γυναίκα Δεν έχω πρόβλημα συνήθως. Σήμερα όμως κάνετε θόρυβο. *(Παύση)*
Έχετε γιορτή;

Ιζαμπέλ Η αλήθεια είναι ότι γιορτάζουμε με τους αγαπημένους μας φίλους μιας και δεν βρισκόμαστε τόσο συχνά.

Γυναίκα Μάλιστα. Δεν μου αρέσει να κάνω παρατήρηση αλλά..

Ιζαμπέλ *(Διακόπτοντας την)* Εντάξει. Ούτε εμείς θέλουμε να σας φέρουμε σε δύσκολη θέση. *(Παύση)*

(Η γυναίκα κάνει μεταβολή και φεύγει ενώ η Ιζαμπέλ επιστρέφει στο τραπέζι)

Νούνιες Τι συμβαίνει; Υπάρχει πρόβλημα;

Ιζαμπέλ Η γειτόνισσα ήταν. Μου διαμαρτυρήθηκε για τη φασαρία. Της εξήγησα όμως και κατάλαβε.

Νούνιες Ναι, ε; Είναι λίγο περιεργη. Ποτέ δεν χαιρετάει κανέναν. *(Παύση)*

Ιζαμπέλ *(Προς τους υπόλοιπους)* Κρασί;

Ελένα Όχι, μη μου βάλεις. Την τελευταία φορά με πείραξε που ήπια πολύ.

Χαβιέ *(Δείχνοντας τα σκεύη με το φαγητό στη μέση του τραπεζιού)* Τι άλλο έχει να φάμε;

Νούνιες Μοσχαράκι με μελιτζάνες.

Ιζαμπέλ *(Προς τον Χαβιέ)* Χαβιέ, θες να δοκιμάσεις; Είναι πεντανόστιμο!

Ελένα *(Πετάγεται)* Το δοκίμασα ήδη. Δεν έχεις φάει καλύτερο.

Ιζαμπέλ Μυστική συνταγή του Νούνιες. Να φανταστείτε, ούτε σε μένα δεν έχει αποκαλύψει πώς το κάνει. *(Μικρή παύση. Προς τον Χοσέ)* Χοσέ, θες να δοκιμάσεις κι εσύ;

Χοσέ Αλήθεια, πότε θα φτιάξουμε ένα χορτοφαγικό γεύμα; Συγγνώμη, θέλω να πω κάτι που να μην έχει καμιά ζωική προέλευση;

Ελένα Μα αφού τρως κρέας.

Χοσέ Σκέφτομαι να το κόψω.

Χαβιέ *(Διακόπτοντας τον χαμογελώντας)* Τσιμπολογάς το κρεατάκι όλη την ώρα. Πού να αντισταθείς! Έτσι δεν είναι;

Νούνιες Πάντως δεν είναι κακή ιδέα να σταματήσουμε να τρώμε κρέας. Προσπάθησα κι εγώ μία φορά αλλά..

Ιζαμπέλ *(Πετάγεται απότομα προς τον Χαβιέ)* Μου δίνεις το πιπέρι; Αν το δοκιμάσετε έτσι η γεύση του πιάτου απογειώνεται!

Χοσέ Ο πλανήτης μας θα καταστραφεί αν συνεχίσουμε να τρώμε τα ζωντανά. *(Σταματάει απότομα)* Δεν μπορώ ούτε να το σκέφτομαι

Ιζαμπέλ Καλή μας όρεξη! Άντε, τρώτε κιόλας αντί να μιλάτε όλη την ώρα.

Χοσέ *(Ξεροβήχοντας πρώτα)* Τώρα που είμαστε όλοι εδώ μαζεμένοι κι ευχαριστιόμαστε αυτό το θεσπέσιο τραπέζι, τι θα λέγατε να απολαύσουμε την συνάντησή μας όπως την τελευταία φορά; Με συγχωρείτε θέλω να πω να φάμε, να πιούμε και μετά..

Ελένα (*Διακόπτοντας τον και κοιτάζοντας τον Χαβιέ*) Γιατί δεν μας λες καμιά καλή ιστορία; Τόσες γνωρίζεις.

Νούνιες (*Αυθόρμητα*) Να σας πω εγώ; (*Μικρή παύση*) Τι όνειρο είδα χθες.

Ιζαμπέλ (*Με γλυκό τρόπο*) Μα, αγάπη μου δεν είπες πως δεν σου κόλλαγε ύπνος;

Νούνιες Δεν είπα αυτό. Είπα πως δεν κοιμήθηκα καλά. Είδα ένα πολύ περίεργο όνειρο.

Ελένα Σε ακούμε.

Χαβιέ Εγώ πάλι δεν θυμάμαι τα όνειρά μου.

Χοσέ Κι εγώ το ίδιο. Δεν θυμάμαι ποτέ τι όνειρα είδα.

Ελένα (*Διακόπτοντας τον*) Αφήστε τον επιτέλους να μας πει!

Χοσέ Συγγνώμη.

Νούνιες Ήταν λες κι αυτές οι εικόνες έρχονταν από άλλο κόσμο.

Ιζαμπέλ (*Παραξενεμένη*) Άλλο κόσμο; Τι εννοείς; Δεν έχω καλό προαίσθημα!

Νούνιες Ήταν ένα γυμνό τοπίο όπου το μόνο που μπορούσα να διακρίνω ήταν ένας βωμός. Εκεί δίπλα στο βωμό στεκόταν ένας ιερέας.

Ελένα (*Με περιέργεια*) Είχε φως ή ήταν σκοτάδι;

Νούνιες Μόλις είχε αρχίσει να σουρουπώνει και να εμφανίζονται τα πρώτα αστέρια.

Ιζαμπέλ (*Ενθαρρύνοντας τον*) Λοιπόν, συνέχισε. Με τρώει η περιέργεια μου!

Νούνιες Θυμάμαι τον ήχο από τα τύμπανα και τον ιερέα έτοιμο να θυσιάσει ένα ζώο.

Χαβιέ Τι είδους ζώο;

Ιζαμπέλ *(Προς τον Νούνιες)* Μια στιγμή Νούνιες! *(Προς την ομήγυρη)* Πώς σας φαίνεται η ιδέα να το ζωντανέψουμε λίγο; Έχει ενδιαφέρον! *(Αμέσως εξαφανίζεται κι επιστρέφει χωρίς καθυστέρηση με ένα τουμπελέκι στα χέρια)*

Ιζαμπέλ *(Προς τον Νούνιες)* Τώρα μπορείς να συνεχίσεις! Πώς σας φαίνεται με το κρουστό; *(Χωρίς να περιμένει απάντηση αρχίζει να χτυπάει ρυθμικά το τουμπελέκι με τα δάχτυλα της)*

Χοσέ Καιρό έχουμε να ζωντανέψουμε μια ιστορία! Την τελευταία φορά..

Χαβιέ *(Διακόπτοντας τον)* Ήταν μια ιστορία αληθινή ή φανταστική;

Ιζαμπέλ Ποτέ δεν ξέρεις. Φαντασία και πραγματικότητα πάνε χέρι χέρι. *(Μικρή παύση)* Πάντως είχαμε περάσει πολύ όμορφα!

Χοσέ Ποια ιστορία λες; Δεν θυμάμαι πολλά. Συγγνώμη.

Χαβιέ *(Αγνοώντας τον κι απευθυνόμενος στον Νούνιες)* Λοιπόν, τι είδους ζώο θα θυσίαζε;

Ελένα Εγώ λέω να μαντέψουμε.. Έτσι δεν κάνουμε πάντα;

Ιζαμπέλ *(Με ανυπομονησία)* Ας μας δώσει ένα στοιχείο ο Νούνιες.. Έλα, μη μας κρατάς σε αγωνία!

Νούνιες Νομίζω πως ήταν πρόβατο.

Χοσέ Το έσφαξε;

Νούνιες *(Αγνοώντας τον)* Και όλοι οι άλλοι γύρω του περίμεναν αυτή τη θυσία.

Ιζαμπέλ *(Με έντονη απορία)* Υπήρχαν κι άλλοι θεατές; Αλήθεια; Μήπως..

Νούνιες *(Διακόπτοντας την)* Ήταν μία τελετή.

Ελένα Εσύ γιατί κρυβόσουν;

Νούνιες Δεν έχω ιδέα. Δεν μπορούσα καν να υποψιαστώ για ποιο λόγο έμενα κρυμμένος.

Χαβιέ *(Αστεεινόμενος)* Μήπως εσένα θέλαν να θυσιάσουν και πήγε στη θέση σου το πρόβατο;

Νούνιες *(Συνεχίζοντας)* Τώρα θυμήθηκα!

Ιζαμπέλ *(Δυναμώνει λίγο το παίξιμο με το τουμπελέκι)* Πες μας λοιπόν! Τι ήταν; Σ' ακούμε!

Νούνιες Ήταν ελάφι. Ελάφι, όχι πρόβατο.

Ελένα Αυτό με το ελάφι το 'χουμε ξαναδει!

Χοσέ Μάλιστα! Και δεν είχε αντιληφθεί κανείς πως ήσουν κι εσύ εκεί;

Νούνιες Πώς να το αντιληφθεί; Αφού δεν μπορούσε να με δει. Είχα βολευτεί καλά στην κρυψώνα μου.

Ελένα Ευτυχώς! Φαντάζεσαι να σε έπιαναν;

Χαβιέ Μα και να τον έπιαναν, τι θα πάθαινε... όνειρο ήταν..

Ιζαμπέλ *(Χαμηλώνει το παίξιμο κι αναρωτιέται φωναχτά)* Μπορεί στο όνειρο να υπάρχει κάποιο κρυμμένο μήνυμα; *(Παύση)* Πρόσεξε λίγο! Έχει σημασία αυτό που είδες γλυκέ μου..

Νούνιες Λες; Δεν το σκέφτηκα. *(Παύση)* Δεν μου 'ρχεται κάτι.

Ιζαμπέλ Για σκέψου! Όχι, όχι... να σκεφτούμε όλοι μαζί. Γεμίστε στο μεταξύ τα ποτήρια σας! *(Σε αυτό το σημείο αφήνει το τουμπελέκι από τα χέρια και πιάνει το κεφάλι της σε στάση περισυλλογής ενώ ο Χαβιέ σερβίρει κρασί στα ποτήρια.)*

Νούνιες *(Παίρνει το τουμπελέκι από την Ιζαμπέλ και αρχίζει να παίζει καθώς μιλάει και πηγαίνει γύρω γύρω από το τραπέζι)*

Είναι ελάφι. Γυρνάω το κεφάλι μου και βλέπω ένα μικρό ανθρώπινο πλήθος. Στο κέντρο ένας ψηλός άντρας. *(Σε αυτό το σημείο δίνει το χέρι του στον Χοσέ και τον σηκώνει από την θέση του ενώ συνεχίζει να μιλάει)*

- Δίπλα του είναι μία ψηλή γυναίκα. *(Δίνει το χέρι του στην Ιζαμπέλ και την σηκώνει όρθια)*

- Παρά δίπλα είναι μια άλλη γυναίκα μετρίου αναστήματος. Κοιτάζει προς τα πίσω. Φαίνεται ότι είναι ντροπαλή. *(Δίνει το χέρι του στην Ελένα)*

- Ένας άλλος άντρας, λίγο ευτραφής, διακρίνεται πιο πίσω. Προσπαθεί να έρθει μπροστά να δει αυτό που συμβαίνει. *(Δίνει το χέρι στον Χαβιέ και τον σηκώνει κι αυτόν από την θέση του. Παίρνει τις καρέκλες μία μία και τους περικυκλώνει)*

- Το μικρό αυτό πλήθος είναι εγκλωβισμένο σε μία ξύλινη κατασκευή. Μοιάζει με καλύβα. Αναπνέουν όλοι συγχρονισμένα και κοφτά.

- Ξαφνικά ακούγεται ένας ήχος δυνατά. Το μαχαίρι από ατσάλι χαρακώνει το μάρμαρο. Πνιχτή κραυγή ελαφιού. *(Όση ώρα μιλάει εξακολουθεί να παίζει με το τουμπελέκι. Ξαφνικά σταματάει. Παύση)*

Ιζαμπέλ Τώρα τι κάνουμε; *(Με απολογητικό τόνο)* Δεν καταλαβαίνω τίποτα..

Νούνιες *(Συνεχίζει να μιλάει)* Προσπαθούν να βγουν από αυτή την κατασκευή. Περιπατάνε λίγο περίεργα. Κινούν τα χέρια τους σα να χορεύουν. Ίσως.. *(Μικρή παύση)* Ίσως δεν βλέπουν. *(Με έμφραση)* Η μια κοπέλα προσπαθεί να βγει μέσα από την καλύβα. Μέσα από την παράξενη πόρτα. Χρησιμοποιεί πολύ τα χέρια της. Η καλύβα δεν έχει παράθυρα, μονάχα μια πόρτα. Οι κινήσεις της είναι απαλές. Ψηλαφεί κάθε ρόζο του ξύλου σαν να το αφουγκράζεται. *(Σε αυτό το σημείο πηγαίνει και δένει από πίσω τα μάτια της Ιζαμπέλ με ένα μαντήλι. Εστιάζεται σε κάθε πρόσωπο ξεχωριστά τώρα και ένα ένα τα βγάζει μέσα από τις καρτέλες και τους δένει με ένα μαντήλι τα μάτια)*

- Περιπατήστε! Δεν βλέπετε πού πηγαίνετε. Συντονίστε τις κινήσεις σας. *(Τους ενθαρρύνει συνεχώς να περπατήσουν μέσα στον χώρο)*

Χοσέ *(Συνεχίζοντας να περπατάει)* Αν και δεν ξέρω τι κάνουμε ακριβώς, συγγνώμη.

Νούνιες *(Απευθύνεται στην Ελένα, αγγίζει τον ώμο της απαλά)* Πως νιώθεις; Περιγράψε μου, πως νιώθεις;

Ελένα *(Σκύβει και πιάνει το χαλί)* Νιώθω πως δεν μπορώ να περπατήσω ακριβώς.. Νιώθω ότι εκείνο.. το χαλί... *(Πιάνει το χαλί)* Νιώθω τους κόμπους του χαλιού..

Νούνιες (*Διακόπτοντας την απότομα*) Δεν είναι χαλί. Είναι χορτάρι. Και παντού διάσπαρτα μικρά λιθάκια. Για αισθάνεσαι; Πες μου τα αισθάνεσαι; (*Η Ελένα νεύει καταφατικά.*)

Παύση/ Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ο Νούνιες εξακολουθεί να είναι ο μοναδικός που βλέπει ενώ όλοι οι άλλοι με τα μάτια δεμένα βρίσκονται στην μέση του σαλονιού και προσπαθούν να περπατήσουν δίχως να πέφτει ο ένας πάνω στον άλλον. Οι κινήσεις τους είναι πολύ προσεκτικές με τα χέρια τους προτεταμένα ψηλαφώντας το κενό μπροστά τους.

Νούνιες *(Ενθαρρύνοντας τους)* Περπατήστε! Δεν βλέπετε τίποτα. Είστε τυφλοί.

Χαβιέ Πως περιπατάνε άραγε οι τυφλοί;

Νούνιες Δοκιμάστε να κινηθείτε. Εξερευνήστε πως περπατάνε οι τυφλοί.

Χοσέ Και τι εικόνα έχουν για τον εαυτό τους; Συγγνώμη θέλω να πω αφού δεν βλέπουν πως..

Νούνιες Ίσως η εικόνα τους να είναι το άθροισμα των αγγιγμάτων πάνω τους.

Ελένα Και πώς νομίζουν ότι είναι τα χρώματα; Πώς τα ξεχωρίζουν;

Ιζαμπέλ Πώς ονειρεύονται; Δεν ονειρεύονται εικόνες; Πρόσωπα; Ονειρεύονται φωνές; *(Μικρή παύση)* Πως μοιάζουν; Ονειρεύονται μυρωδιές; Γεύσεις; Αχ! Δεν ξέρω πώς..

Νούνιες *(Διακόπτοντας την)* Αντί να σκέφτεστε φωναχτά, προσπαθήστε σιωπηλά να νιώσετε πώς είναι..

Ελένα Ναι αλλά..

Νούνιες *(Διακόπτοντας την ήρεμα με τον δείκτη στο στόμα κάνοντας την χαρακτηριστική κίνηση)* Σςςςςς..... Βρισκόσαστε στην κοιλάδα των τυφλών. Υπάρχουν δεξιά κι αριστερά σας πανέμορφα λουλούδια φροντισμένα

εξαιρετικά. Ακουστέ τα βήματα σας καθώς περπατάτε. Ακούστε τα ρυάκια που αρδεύουν τα φυτά του λιβαδιού. Και αισθανθείτε παραπέρα ένα κοπάδι λάμα που..

Χοσέ *(Πετάγεται)* Λάμα;

Νούνιες Ναι, λάμα που βόσκουν το αραιό χορτάρι.

Χοσέ Συγγνώμη. Πως μοιάζουν τα λάμα;

Νούνιες Έχουν μακρύ λαιμό, τριγωνικά αυτιά, μικρό κεφάλι και μυτερό ρύγχος. *(Παύση)*

- Περπατήστε. Είστε οι τυφλοί κάτοικοι στην κοιλάδα των τυφλών!

Τώρα πια δεν μπορείτε να κοιτάζετε πουθενά. Μ' ακούτε; Είστε τυφλοί.

Ιζαμπέλ *(Επιβεβαιωτικά)* Σ' ακούμε. Σ' ακούμε.

Νούνιες Οι κινήσεις σας δεν είναι συντονισμένες. Ακούστε προσεκτικά τα βήματά σας. Γιατί δεν ακούτε; Δεν χρειάζεται να βιαστείτε. Και σκεφτείτε γιατί άραγε ζείτε μόνοι σας σε αυτήν την κοιλάδα χωρίς καμία επαφή με τον άλλον κόσμο;

Ελένα *(Επαναλαμβάνοντας και προσπαθώντας να περπατήσει στα τυφλά)* Είμαι τυφλή. Είμαι τυφλή.

Όσο πάει γίνεται καλύτερο. Ωραία ανατροπή!

Νούνιες Σήμερα..

Χαβιέ Τι σήμερα;

Νούνιες Σήμερα είστε μια φυλή τυφλών. Δεν υπάρχουν τριγύρω σας ούτε αγκάθια, ούτε βάτα ούτε επικίνδυνα έντομα ούτε ζώα εκτός από τα ήμερα λάμα.

- Συνεχίζετε να περπατάτε και να αφουγκράζεστε ο ένας τον άλλον.

Ιζαμπέλ Εσύ είσαι ο μοναδικός που βλέπεις; Γιατί; Μου φαίνεται ότι θες να διαφέρεις. *(Με συνωμοτικό ύφος)* Θα αρχίσεις πάλι τα δικά σου!

Νούνιες *(Με ετοιμότητα)* Έπεσα από μια απότομη χιονισμένη πλαγιά και επέζησα. Αφού στροβιλίστηκα για τα καλά μέσα σε ένα σύννεφο από χιόνι βρέθηκα ξαπλωμένος μπρούμυτα κάτω από τα αστέρια. Μου πήρε λίγη ώρα να έρθω στα συγκαλά μου και να δω ότι βρισκόμουν στα πόδια μιας βαθιάς χαράδρας.

Χαβιέ Πες μας τι βλέπεις. Έλα, γίνε πιο συγκεκριμένος.

Νούνιες Μια κοιλάδα με πολλά σπίτια. Όλα έχουν από μια πόρτα αλλά κανένα δεν έχει ούτε ένα παράθυρο. Τα σπίτια διακρίνονται για το αλλοπρόσαλλο βάψιμο τους. Σςςςςς... Ακούστε έναν μικρό καταρράκτη πώς κυλάει.

Ιζαμπέλ Πώς ξέρεις ότι είμαστε τυφλοί; Εμείς τώρα φαινόμαστε δηλαδή; *(Αστεειυόμενη)* Σιγά μην τυφλωθούμε κιόλας!

Χοσέ *(Πετάγεται)* Μα τυφλοί; Συγγνώμη που ρωτάω..

Χαβιέ *(Αστεειυόμενος)* Τυφλοί. Αυτό μας έλειπε. Και πόσο καρό είμαστε εδώ στην κοιλάδα, είπαμε;

Νούνιες Πολύς καιρός. Εδώ και δεκαπέντε γενιές περίπου υπάρχει αυτή η κοιλάδα.

Η χαμένη χώρα των τυφλών.

Ιζαμπέλ Ζούμε στο ομορφότερο μέρος του κόσμου.

Νούνιες Σας βλέπω να πλησιάζετε. Είστε ντυμένοι με ρούχα από... από *(Κομπιάζει λίγο, σκέφτεται και συνεχίζει)* το τρίχωμα των λάμα. Φοράτε μπότες και δερμάτινες ζώνες ενώ στο κεφάλι σας έχετε έναν σκούφο που σιεπάζει τα αυτιά και τον σβέρκο.

Ελένα *(Στον Χοσέ)* Πρόσεχε. Θα πέσεις πάνω μου!

Χοσέ Με συγχωρείς.. Και τι κάνουμε εδώ πέρα;

Νούνιες Δεν μας χωρίζει μεγάλη απόσταση. Βλέπω να πλησιάζετε. Ο ένας πίσω από τον άλλον. Είστε φορτωμένοι με μια βέργα καλά ζυγιασμένη στον ώμο σας, κρεμασμένη με κουβάδες. Περπατάτε αργά. Χασμουριέστε συνεχώς. Φαίνεστε αριετά ξενυχτισμένοι. Τότε κι εγώ αποφασίζω να σας τραβήξω την προσοχή!

Χαβιέ Με το μαλακό. Μη μας τρομάξεις κιόλας!

Ιζαμπέλ *(Με ανυπομονησία και λίγη νευρικότητα)* Ίσα ίσα αφού δεν βλέπουμε πρέπει να κάνεις πολύ θόρυβο για να σε αντιληφθούμε. Έτσι δεν είναι; Μιλήστε κι οι υπόλοιποι. Όλο εγώ πρέπει να ανοίγω το στόμα μου;

(Ο Νούνιες απομακρύνεται λίγο από κοντά τους και βγάζει μια δυνατή κραυγή. Όλοι τώρα κοντοστέκονται και γυρνάνε το κεφάλι δεξιά κι αριστερά για να δουν από πού έρχεται η κραυγή. Ο Νούνιες πηγαινει γύρω γύρω κουνώντας δυνατά τα χέρια του για

να τον προσέξουν Εκείνοι προσπαθούν να τον εντοπίσουν και ανταποδίδουν με μια ιαχή.
Ο Νούνιες εξακολουθεί να κουνάει τα χέρια του και να βγάζει κραυγές για να τον
δούνε. Πηγαίνει στον καθένα ξεχωριστά και λύνει το μαντήλι από τα μάτια τους.)

Νούνιες Είμαι εδώ μπροστά σας. Εσείς τι κάνετε;

Χοσέ Σε βλέπουμε.

Νούνιες (Με έκφραση) Μα ΔΕΝ βλέπετε.

Ελένα (Πηγαίνοντας να απλώσει τα χέρια της να τον αγγίξει) Σε αγγίζουμε.

Νούνιες (Αποτραβιέται προς τα πίσω) Είμαι μακριά σας.

Ιζαμπέλ Σε μυρίζουμε.

Νούνιες Μύρισε με. Μυρίστε με.

(Πέρφτουν όλοι πάνω του κι αρχίζουν να τον ψηλαφούν και να τον μυρίζουν)

Χοσέ (Βγαίνει πρώτος από τον κλοιό γύρω από τον Νούνιες αναφωνώντας αρκετά
σοβαρός) Άνθρωπος. (Γιάυση)

Νούνιες (Με σιγουριά. Καθώς μιλάει κοιτάζει γύρω του.) Καλή σας ημέρα!
Χαίρομαι που σας γνωρίζω!

Χαβιέ (Προς τον Χοσέ) Από πού έρχεται Πέδρο;

Χοσέ Άνθρωπος. Μπορεί όμως και πνεύμα που έρχεται από τους βράχους.

Νούνιες (Με ενθουσιασμό) Έχω ακούσει πολλά για εσάς.

Χαβιέ (Προς τον Χοσέ) Από πού έρχεται;

Χοσέ (Με σιγουριά) Άνθρωπος.

Χαβιέ Πριν είπες ότι κατέβηκε από τους βράχους.

Νούνιες *(Με ανυπομονησία)* Θέλετε να μάθετε από πού έρχομαι;

Χοσέ *(Με σοβαρότητα)* Από τους βράχους.

Παύση / Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Στο σαλόνι του σπιτιού όλα τα πρόσωπα είναι στην μέση και περιπατάνε σα να μη βλέπουν. Οι καρέκλες έχουν φύγει από το τραπέζι και είναι έτσι τοποθετημένες που να σχηματίζουν μια ξύλινη καλύβα. Τα μαξιλάρια από τον καναπέ είναι ριγμένα δεξιά κι αριστερά πάνω στο χαλί. Τα πρόσωπα σταματούν απότομα να κινούνται καθώς ακούνε την κραυγή του Νούνιες να διασχίζει τον χώρο. Κολλάνε ο ένας δίπλα στον άλλον στρέφοντας την προσοχή τους στους ήχους.

Χοσέ Άνθρωπος. Ένας άνθρωπος. Ή πνεύμα που έρχεται από τους βράχους.

Χαβιέ Από πού έρχεται Πέδρο;

Χοσέ Από τους βράχους.

Νούνιες (*Χαμογελαστά*) Θέλετε να μάθετε από πού; (*Μικρή παύση*)

Έρχομαι από μακριά. Από έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι βλέπουν. Βρίσκεται πίσω από τα βουνά που σας περικυκλώνουν. Συγκεκριμένα από ένα μέρος κοντά στην Μπογκιοτά. Χιλιάδες κάτοικοι ζουν σ' αυτή την πόλη, απλωμένη μέχρι εκεί που δεν φτάνει το μάτι.

Χοσέ (*Με απορία*) Μάτι; Τι μάτι;

Χαβιέ Κατέβηκε από τους βράχους. Είναι φανερό.

(Τότε κινούνται όλοι ξανά προς το μέρος του Νούνιες με τα χέρια προτεταμένα σε σημείο που να τον τρομάζουν και να αρχίσει να οπισθοχωρεί.)

Χοσέ (*Σχεδόν επιτακτικά*) Έλα εδώ. Μην φεύγεις!

(Τον πλησιάζουν και τον τραβάνε πάνω τους επιδέξια. Τον αγγίζουν από την κορυφή ως τα νύχια δίχως να μιλάνε μέχρι να ολοκληρώσουν την έρευνα τους.)

Νούνιες *(Με προειδοποιητικό τόνο, όταν ένα δάχτυλο χώθηκε στο μάτι του)*
Προσέξτε! *(Μικρή παύση)* Δεν έχετε ξαναπιάσει ανθρώπινο μάτι;

Χοσέ *(Στον Χαβιέ)* Τι παράξενο πλάσμα. Πιάσε τα μαλλιά του για να καταλάβεις. Είναι σκληρά. Θυμίζουν το τρίχωμα των λάμα.

Χαβιέ *(Πασπατεύοντας το πηγούνι του Νούνιες)* Έχεις δίκιο. Είναι τραχύς σαν τους βράχους. Από κει που κατέβηκε δηλαδή. *(Μικρή παύση.)* Όμως μπορεί να μαλακώσει. Σίγουρα πράγματα. *(Εκείνη την στιγμή ο Νούνιες πάει να προβάλλει κάποια αντίσταση αυτοί όμως τον κρατούν σφιχτότερα)*

Νούνιες Προσέξτε!

Χαβιέ Για άκου! Μπορεί και μιλάει. Είναι στα αλήθεια άνθρωπος.

Χοσέ *(Πλησιάζοντας κι αγγίζοντας το ύφασμα του πουκάμισου του Νούνιες)* Λοιπόν; Ήρθες στον κόσμο;

Νούνιες *(Διορθώνοντας τον)* Ήρθα από τον κόσμο. Ήρθα από έναν κόσμο απέραντο που για να τον διασχίσεις θα 'πρεπε να ταξιδεύεις δώδεκα μέρες μες στη θάλασσα. Ενώ τώρα, πέρασα βουνά και παγετώνες, σκαρφαλώνοντας τόσο ψηλά που σχεδόν πλησίασα τον ήλιο.

Χαβιέ Εμείς έχουμε μεγαλώσει με των παππούδων μας τα λόγια πως οι άνθρωποι γεννιούνται από τις δυνάμεις της φύσης δηλαδή από την θερμότητα, την υγρασία, την αποσύνθεση.. *(Παύση)*

Χοσέ Καλύτερα να τον πάμε στους πρεσβύτερους.

(Ο Χοσέ αρπάζει χωρίς να περιμένει το χέρι του Νούνιες και μαζί με τον Χαβιέ καθώς προχωρούν βάζουν μια φωνή)

Νούνιες *(Τραβώντας απότομα το χέρι του από τον Χοσέ)* Βλέπω. Δεν χρειάζεται.

Χαβιέ *(Εμφρατικά)* Βλέπω;

Νούνιες *(Τονίζοντας τις λέξεις)* Ναι. Βλέπω. *(Καθώς τελειώνει την φράση του σκοντάφτει πάνω σε ένα μαξιλάρι)*

Χοσέ *(Γελώντας)* Οι αισθήσεις του δεν έχουν αναπτυχτεί επαρκώς. Σκουντουφλάει και μιλάει με περιεργες λέξεις. Αιατανότητες. Καλύτερα να τον κρατήσουμε από το χέρι.

Νούνιες *(Με ειρωνεία κι αφήνεται να τον οδηγήσουν)* Όπως επιθυμείτε.

(Κι ενώ συνεχίζουν να προχωράνε μέσα στο χώρο αρχίζει να μονολογεί με τη σιγουριά του ανθρώπου που βλέπει και είναι σε θέση να περιγράφει.)

Νούνιες Σα να μου φαίνεται λίγο μεγαλύτερο το χωριό σας τώρα που πλησιάζουμε. *(Η Ιζαμπέλ και η Ελένα πέφτουν πάνω του κι αρχίζουν να τον αγγίζουν σε όλο του το κορμί αλλά και να τον μυρίζουν ταυτόχρονα.)*

Χοσέ *(Προς τις δύο γυναίκες)* Είναι ένας βάρβαρος. Ένας βάρβαρος που μας ήρθε από τους βράχους.

Νούνιες *(Διορθώνοντας τον)* Από την Μπογκοτά. Από εκεί ήρθα. Μια πόλη που βρίσκεται πέρα μακριά από τα βουνά σας.

Χοσέ Μη δίνετε σημασία. Είναι ένας άνθρωπος που χρησιμοποιεί βάρβαρες λέξεις σα βάρβαρος που είναι. Αιούς εκεί; Μπογκοτά! Δεν στέκει καλά στα μυαλά του. Μόνο να μιλάει μπορεί κι όχι σωστά.

Ιζαμπέλ *(Κοροϊδευτικά)* Μπογκοτά! Τι φριχτός ήχος! Μπογκοτά...

Νούνιες *(Με σοβαρό τόνο)* Η Μπογκοτά είναι μια μεγάλη πόλη. Δεν μπορεί να συγκριθεί με το χωριό σας.

Χοσέ 'Τ' όνομα του είναι Μπογκοτά.

Χαβιέ Και καθώς μιλάει και περπατάει, σκοντάφτει. Όλη την ώρα αυτό παθαίνει αυτός ο Μπογκοτά.

Χοσέ Πηγαίνετε τον στους πρεσβύτερους. *(Τον σπρώχνουν όλοι μαζί μέσα στην ξύλινη καλύβα.)*

Νούνιες Να πάρει! Έπεσα. Δεν βλέπω τη μύτη μου εδώ μέσα. *(Παύση)*

Χαβιέ *(Προς τους υπόλοιπους)* Καταλαβαίνετε; Δεν είναι καλά στα μυαλά του. Κάθε φορά που κάνει να περπατήσει όλο σκουντουφλάει και κάποιες φορές γίνεται αυτό. Μιλάει ακατανόητα.

Νούνιες Μήπως θα μπορούσα να καθήσω; Υπόσχομαι πως θα είμαι φρόνιμος. Δεν έχω άλλο κουράγιο. *(Παύση)* Δεν μπορώ να σας πείσω άλλο πόσο σημαντική είναι η όραση. Παραδίνομαι.

(Σε αυτό το σημείο κάνουν έναν κύκλο όλοι, οι δύο άντρες και οι δυο γυναίκες. Ακούγεται ένα σιγανό μουρμουρητό. Τελικά μιλάει πρώτη η Ελένα.)

Ελένα Κάθησε. Θα μας πεις επιτέλους από πού μας ήρθες;

Νούνιες Μα σας είπα και πριν. Πέρα από τα βουνά, είναι μία πόλη η Μπογκοτά που όσοι ζουν εκεί βλέπουν. Ζουν χιλιάδες άνθρωποι. Αλλά έτσι είναι κι όλος ο υπόλοιπος κόσμος.

Ιζαμπέλ Τι λέει; Δεν καταλαβαίνω.

Ελένα Κανείς δεν μπορεί να τον καταλάβει. "Βλέπουν" λέει. Τι "βλέπουν";

Χαβιέ Μεταχειρίζεται άγνωστες λέξεις. Τις βγάζει από το μυαλό του.

Νούνιες Την αλήθεια σας λέω. Γιατί δεν με πιστεύετε;

Ιζαμπέλ Μας λέει παραμύθια!

Ελένα Φαίνεται πως ζει στον δικό του κόσμο.

Ιζαμπέλ Λέτε να κινδυνεύουμε από αυτόν;

Ελένα Μπορεί να μας βλάψει;

Χαβιέ Εμείς ξέρουμε καλύτερα πως γεννηθήκαμε από τις δυνάμεις της φύσης, κι επιβιώνουμε χάρη σε αυτές.

Ελένα Ακούμε τα βήματα μας και προσανατολιζόμαστε/

Ιζαμπέλ Κάθε ήχος μας δείχνει έναν χάρτη/

Ελένα Κάθε φωνή που ακούμε έχει μια διαφορετική θερμοκρασία/

Ιζαμπέλ Και ένα διαφορετικό χρώμα ανάλογα την τονικότητα/

Ελένα Όταν ακούμε λέξεις ή αριθμούς αντίστοιχα, τα νιώθουμε να χρωματίζονται στον αέρα/

Ιζαμπέλ Στον αέρα μυρίζουμε τις αποστάσεις μας/

Ελένα Με την παλάμη μας καταλαβαίνουμε τα πάντα/

Ιζαμπέλ Με άλλα λόγια, η ζωή μας έχει γεύση/

Ελένα Είναι η κοιλάδα μας/

Ιζαμπέλ Ο κόσμος μας/

Ελένα Που μας θρέφει από γενιά σε γενιά αιώνες τώρα.

Νούνιες Ναι, είναι αλήθεια όσα πιστεύετε όμως η όραση που εσείς στερείσθε είναι η κυρίαρχη αίσθηση. Χωρίς αυτήν δύσκολα θα επιβίωνε η ανθρωπότητα. Καμία εξέλιξη δεν θα υπήρχε.

Χαβιέ (Γελώντας) Θα μου επιτρέψεις να σου πω πως έχεις μεγάλη φαντασία. Συνεχίζεις να μιλάς ακατανόητα.

Ιζαμπέλ Δεν έχεις ιδέα πόσο μπερδεμένος είσαι.

Ελένα Η όραση, ακούς εκεί! Τι σου προσφέρει να ισχυρίζεσαι τέτοιες μπουρδες;

Ιζαμπέλ Δεν καταλαβαίνεις πόσο αξιοθρήνητος είσαι;

Νούνιες (Με ένα ύφος παραίτησης) Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι δεν μπορώ να σας πείσω πόσο σημαντική είναι η όραση. Το ίδιο κι από πού έρχομαι. (Παύση)

Χοσέ (Με βαριά σταθερή φωνή) Έχεις παντελή άγνοια. Ξέρεις πως γεννήθηκε ο κόσμος μας; Άκου να μάθεις. Στην αρχή ήταν μόνο ένα κούφιο κοίλωμα στους βράχους. Μετά άρχισαν να εμφανίζονται εκείνα τα πλάσματα που δεν είχαν την αίσθηση της αφής. Δηλαδή τα λάμα και μερικά ακόμη πλάσματα με μια όχι και τόσο ανεπτυγμένη νοημοσύνη. Στη συνέχεια ήρθαν οι άνθρωποι και στο τέλος οι άγγελοι. Αυτούς, όμως, δεν μπορούμε να τους αγγίζουμε.

Χαβιέ *(Συμπληρώνοντας)* Ακούμε όμως το τραγούδι τους και το φτεροκόπημα τους.

Νουνιες *(Αυθόρμητα)* Τα πουλιά εννοείς;

Χαβιέ *(Απορώντας)* Τα πουλιά;

Χοσέ *(Αγνοώντας την παρατήρηση και παίρνοντας έναν σοβαρό ύφος αλλάζει πάλι τη φωνή του κάνοντας την πιο βαριά)* Ο χρόνος είναι χωρισμένος στα δυο. Η ζέστη και το κρύο. Δηλαδή η μέρα και η νύχτα. Εμείς εδώ κοιμόμαστε με την ζέστη και δουλεύουμε με το κρύο. Αν δεν είχες εμφανιστεί εσύ έτσι ξαφνικά όλη η πόλη μας θα κοιμόταν. Μάλλον δεν ήρθες τυχαία εδώ. *(Μικρή παύση)* Ίσως αυτός να είναι ο προορισμός σου. Να υπηρετήσεις την σοφία που έχουμε αποκτήσει. Παρόλο που έχεις αστάθεια όταν περπατάς και η σκέψη σου παραπαίει ακόμη περισσότερο, πρέπει να βάλεις τα δυνατά σου για να εκπαιδευτείς εδώ πέρα μαζί μας. Οι αισθήσεις σου δεν έχουν ακόμα τελειοποιηθεί. *(Παύση)*

Χαβιέ Καλό είναι να πάμε όλοι για ύπνο τώρα.. Αλήθεια ξέρεις πώς να κοιμάσαι;

Νούνιες *(Με ένταση)* Πρώτα θέλω να φάω. Πεινάω. *Παύση/Σκοτάδι*

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Όλοι οι συνδαιτυμόνες ξαναβρίσκονται στο τραπέζι καθισμένοι γύρω γύρω συνεχίζοντας το φαί και το ποτό. Το σκηνικό έχει επανέλθει όπως και στην αρχή. Με τα μαξιλάρια κανονικά στους καναπέδες και τις καρέκλες στην θέση τους.

Νούνιες *(Καγχάζοντας)* Ακούς εκεί! Οι αισθήσεις μου δεν έχουν ακόμα τελειοποιηθεί!

Ιζαμπέλ *(Καταπίνοντας την μπουκιά της)* Γλυκέ μου, δεν είναι εκεί το πρόβλημα. *(Μικρή παύση)* Μήπως θέλει κανείς να σερβίρω κι άλλο;

Νούνιες Που είναι;

Ιζαμπέλ *(Με μαλακό τόνο)* Απλούστατα. Δεν έπεισες. Μην το παίρνεις κατάκαρδα.

Νούνιες Δεν το πιστεύεις αυτό.

Ιζαμπέλ *(Με απολογητικό τόνο)* Λέω απλώς την γνώμη μου. Μη με παρεξηγείς..

Ελένα Τι ακριβώς ήταν όλο αυτό; Ένας τόπος φανταστικός ή πραγματικός;

Χοσέ Ε... Για να είμαι ειλικρινής μπερδεύτηκα λίγο.. Με συγχωρείτε αλλά ..

Χαβιέ *(Με μαλακό τόνο προς τον Νούνιες)* Φίλε μου, απίστευτη ιστορία!

Νούνιες Είδες πως ορμήσατε όλοι να με ξεψαχνίσετε;

Χοσέ Εγώ πάλι δεν καταλαβαίνω πως βρέθηκες στη χώρα των τυφλών;

Ιζαμπέλ Το όνειρο μας οδήγησε. Μπορεί να μην το θυμάσαι αλλά..

Ελένα *(Αλλάζοντας κουβέντα προς τον Χοσέ)* Καλά πώς σου ήρθε και τον αποκάλεσες Μπογκοτά;

Χοσέ *(Διακόπτοντας την συζήτηση)* Ωχ! Αλήθεια τι είναι αυτό που τρώω;

Νούνιες Ένα κομμάτι λίπος μαριναρισμένο που σου έπεσε πριν και το έβαλες στην άκρη. *(Γελάνε όλοι μαζί)*

Χοσέ Που να πάρει, το ξέχασα! Και μου φάνηκε τόσο νόστιμο!

Νούνιες Νόστιμο; *(Στον Χαβιέ)* Πώς το είπες αυτό; *(Μιμούμενος τον τόνο της φωνής του Χαβιέ)* Μεταχειρίζεται άγνωστες λέξεις και τις βγάζει από το μυαλό του.

Χαβιέ *(Κλείνοντας τα μάτια και μ' ένα μειδίαμα)* Χμ.. Δεν ξέρω πότε το είπα αλλά ευτυχώς που έχω το πιάτο μπροστά μου και βλέπω τι τρώω!

Ελένα *(Γελώντας)* Πρόσεξε αγάπη μου μην καρφώσεις το πιρούνι στο μάτι σου!

Νούνιες *(Στον Χαβιέ)* Βάζω στοίχημα πως πολλές φορές ήθελες να βάλεις τα γέλια..

Χαβιέ Φίλε μου, πόσο καλά με ξέρεις! *(Γαύση)*

Ιζαμπέλ Δεν θέλετε λίγη σαλάτα ακόμη;

Ελένα Εξαιρετική η σαλάτα! Ακριβώς όπως μου αρέσει.

Ιζαμπέλ Η σαλάτα του σεφ.

Ελένα *(Με απορία προς τον Νούνιες)* Δική σου;

Ιζαμπέλ Ναι, είναι φοβερή! Ποιος άλλος θέλει;

Χοσέ Να με συγχωρείτε. Έχω σιάσει.

Χαβιέ (Στον Νούνιες) Σήμερα, φίλε, έχεις ξεπεράσει τον εαυτό σου!

Νούνιες Είναι ωραίο πράγμα να μαγειρεύεις. Πόσο μάλλον να ικανοποιείς και τον πιο απαιτητικό ουρανίσκο.

Ιζαμπέλ Τα γενέθλια μου είναι σε έναν μήνα περίπου. Πώς σας φαίνεται η ιδέα να μαγειρέψω και να βρεθούμε πάλι όλοι μαζί;

Νούνιες Μα αγάπη μου, είχες υποσχεθεί να τα γιορτάσουμε οι δυο μας.

Χαβιέ Τέλεια! Θα μπορούσαμε να ετοιμάσουμε κι εμείς την σπεσιαλιτέ της Ελένα στα γλυκά!

Χοσέ Είσαι σίγουρος; Δηλαδή θα απολαύσουμε ξανά ένα ωραίο δείπνο μέσα στο σπίτι;

Νούνιες Εντάξει. Ας μαζευτούμε και μαγειρεύουμε όλοι μαζί για να έχει πιο πολύ ενδιαφέρον!

Χοσέ Τι θα λέγατε να φτιάξουμε όλοι μαζί το χορτοφαγικό γεύμα για τα γενέθλια της Ιζαμπέλ;

Ελένα Θέλεις να μας κάνεις χορτοφάγους;

Χαβιέ Δε με πειράζει. Αρκεί να είναι νόστιμα τα πιάτα κι ας μην έχει κρέας.

Νούνιες Κάτι σκέφτηκα. Δεν είναι ανάγκη να βάλουμε κρέας αλλάμανιτάρια.

Ιζαμπέλ Μανιτάρια;

Ελένα Δε σου αρέσουν; Εγώ τρελαίνομαι.

Χαβιέ Εσύ, αγάπη μου, είσαι ικανή να τρως μανιτάρια και να τρελαίνεσαι από τις παρενέργειες.

Ιζαμπέλ Δυστυχώς μια μέρα είχα φάει και με πείραξαν στο στομάχι.

Χαβιέ Θα ετοιμάσουμε και άλλα πράγματα.

Νούνιες Καλά λέει ο Χαβιέ! Θα ετοιμάσουμε όλοι μας ένα μενού για τα γενέθλια σου με ο,τι τραβάει η όρεξή σου!

Ιζαμπέλ Γιατί εμείς μπορούμε να γευτούμε τα πάντα επειδή είμαστε προικισμένοι. *(Προς την Ελένα της δείχνει το πιάτο της)* Ελένα, να σου σερβίρω κι άλλο από αυτό;

Ελένα *(Νεύει καταφατικά)* Σωστά! Επομένως, οι αισθήσεις μας είναι επαρκώς αναπτυγμένες. Ενώ οι δικές σου..

Νούνιες Σας ξέρω καλά όλους. Έναν έναν θα σας ταχτοποιήσω! Δεν είναι δυνατόν να εμφανίζομαι από σπόντα στο χωριό σας κι εσείς αντί να πανηγυρίζετε από την χαρά σας να με κάνετε να νιώθω μειονεκτικά επειδή απλώς τυχαίνει να βλέπω!

Χαβιέ Ίσως δεν προσπάθησες πολύ. Να μας πείσεις.

Ιζαμπέλ Συμφωνώ. Δεν εξάντλησες όλα τα περιθώρια. Αυτό είπα κι εγώ. *(Μικρή παύση)* Συνήθως είσαι πιο επίμονος, γλυκέ μου. *(Μικρή παύση. Στον Νούνιες με πολύ γλυκό τρόπο)* Μπορείς να μου ξύσεις λίγο την πλάτη;

(Ο Νούνιες περνάει το χέρι του στην πλάτη της και την ξύνει ελαφρώς.)

Ιζαμπέλ Αχ, τι ανακούφιση! Μμμ λίγο πιο δεξιά.

Νούνιες *(Ο Νούνιες υπακούει κι αμέσως μετά τραβάει το χέρι του από την πλάτη της Ιζαμπέλ)* Ποιος αμφισβητεί τη δύναμη της όρασης;

Χοσέ Πάντως εμένα κάποια στιγμή μου ήρθε να τρίψω τα μάτια μου και συγκρατήθηκα.. Σκέφτηκα πως δεν έπρεπε να το κάνω και σταμάτησε να με φαγουρίζουν.

Χαβιέ *(Ελαφρώς ειρωνικά)* Θαύμα! Πίστεψε το κι έγινε! *(Παύση)*

Ελένα *(Προς τον Νούνιες)* Πώς σου ήρθε η Μπογκοτά; Δεν έχω πάει ακόμη. Θέλω εδώ και χρόνια να πάω.

Νούνιες Γιατί το αναβάλλεις;

Ελένα Δεν το έχω πάρει στα σοβαρά.

Χαβιέ Κι ούτε πρόκειται.

Ελένα Μου άνοιξε την όρεξη. *(Στρέφοντας το κεφάλι της στον Χαβιέ)* Αγάπη μου;

Νούνιες Να σου πω την αλήθεια, αξίζει τον κόπο.

Ιζαμπέλ *(Με μία συγκρατημένη έκπληξη)* Δεν ήξερα ότι έχεις πάει. Ποτέ δεν το ανέφερες. *(Μικρή Παύση. Με πειρακτικό τόνο)* Πολύ φοβάμαι ότι δεν μου τα λες όλα.

Χοσέ Φοβάμαι πως θα πεθάνω και δεν θα έχω πάει σε αυτή την πόλη. Εφόσον είμαι μόνος μου μπορώ να πάω όποτε θέλω αλλά..

Ελένα *(Διακόπτοντας τον)* Να κανονίσουμε να πάμε όλοι μαζί αφού δεν έχουμε πάει οι περισσότεροι. *(Στον Χοσέ)* Ε; δε θα σου άρεσε;

Ιζαμπέλ Έχω πάει μια φορά. Πολύ παλιά. *(Στον Νούνιες)* Αλήθεια, στο έχω πει; Δεν θυμάμαι.

Νούνιες Μπα; Πρώτη φορά το ακούω.

Ιζαμπέλ Χμ.. δεν έτυχε. *(Παύση)*

Χαβιέ Εγώ πάλι θα ήθελα διακοπές σε ένα νησί κάπου στην Ευρώπη. Να κολυμπώ όλη την ώρα στα γαλάζια νερά, να δοκιμάζω διάφορα σπορ και να γεύομαι τις τοπικές σπεσιαλιτέ!

Ιζαμπέλ Χμ... Ακούγεται ιδανικός προορισμός. *(Μικρή παύση. Αναστενάζοντας)*
Μου άνοιξε η όρεξη για ταξίδια!

Χοσέ Το θέμα είναι πού θα πάμε. Σταματάει κι απευθύνεται στην Ιζαμπέλ
Τόσες φορές το έχουμε πει και τίποτα δε γίνεται.

Ιζαμπέλ Γιατί κοιτάς εμένα; Εγώ φταίω;

Χοσέ Συγγνώμη. Αφαιρέθηκα. Κοιτούσα εσένα γιατί ήθελα να μας φέρεις λίγο κρασί ακόμα.

Νούνιες Ας πιούμε στα ταξίδια του μέλλοντος!

Χαβιέ Μπράβο! Έλα, Νούνιες, χόρεψε μας εκείνον τον χορό που είχες μάθει σε ένα από τα ταξίδια σου;

Ελένα Ναι, ναι! Ακόμη γελάω όταν σε σκέφτομαι να χορεύεις έτσι.

Ιζαμπέλ Και που να δεις πως κάνει μόλις φύγετε όλοι. Χορεύει τυφλά στο μεθύσι κι αναγκάζομαι να του βάλω τις φωνές για να συνέλθει.

Νούνιες Σιγά τις φωνές! Παριστάνοντας την Ιζαμπέλ Αγάπη μου, έλα στο κρεβάτι μας, μη μ' αφήνεις μόνη να κοιμηθώ απόψε.

Χαβιέ Ρε φίλε, αυτό θα πει να έχεις μια τέτοια γυναίκα. Να σε φροντίζει, να σου μιλάει τρυφερά, να αγαπάει τα ταξίδια και να έχει το σπίτι σας στην εντέλεια!

Νούνιες *(Ξαφνικά)* Σςςς.. Κάντε λίγη ησυχία.

Χοσέ *(Με αγωνία)* Τι συμβαίνει; Άκουσες κάτι;

Νούνιες Αν κάνετε απόλυτη ησυχία θα ακούσετε τα μάτια σας να κινούνται.

Ελένα Μα πώς;

Χαβιέ Δεν έχεις υπομονή καθόλου! Για προσπάθησε.

Νούνιες Αν συγκεντρωθείτε θα ακούσετε να κινούνται οι βολβοί σας. Ανεπαίσθητα. *(Πάυση)*

Ιζαμπέλ Τίποτα. Δεν ακούω τίποτα. *(Με πειρακτικό τόνο)* Μας κοροϊδεύεις, μου φαίνεται! *(Πάυση)*

Χοσέ Όταν ονειρεύεστε τρεμοπαίζουν τα μάτια σας;

Νούνιες Ναι. Το κατάλαβα χτες. Στο όνειρο.

Ελένα Είχε θόρυβο στο όνειρο σου. Για αυτό.

Νούνιες Είχα μια αναστάτωση..

Ιζαμπέλ Χτυπούσαν τα τύμπανα.

Νούνιες Κόντεψαν να μου τρυπήσουν το κεφάλι..

Χαβιέ Το μαχαίρι ακούστηκε δυνατά καθώς έβρισκε το μάρμαρο.

Νούνιες Ξέσκισε την σάρκα..

Χοσέ Φωνή ελαφιού πνιχτή.

Νούνιες *(Ακούγεται ήχος από το τουμπελέκι καθώς τους κοιτάζει έντονα και μιλάει αργά)* Ο μικρός όχλος των τυφλών αρχίζει να ανασαίνει κοφτά, ρυθμικά. Αρχίζουν να με φάχνουν. Με φωνάζουν. Βλέπω τα πάντα εκεί έξω. Για μια στιγμή δεν απαντώ.

(Σε αυτό το σημείο ο Χαβιέ, η Ελένα, η Ιζαμπέλ και ο Χοσέ αρχίζουν να κινούνται μέσα στον χώρο, το φως χαμηλώνει, οι καρέκλες τοποθετούνται σε σχήμα καλύβας και τα μαξιλάρια ξαναπέφτουν στο πάτωμα.)

Παύση / Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Όλα τα πρόσωπα αρχίζουν να κινούνται μέσα στον χώρο, το φως χαμηλώνει, και ο Νούνιες τους κοιτάζει καθώς με μια συγχρονισμένη ροή ανασαίνουν κοφτά, ρυθμικά.

Ιζαμπέλ Ει, εσύ, Μπογκοτά! Έλα εδώ!

(Ο Νούνιες πετάγεται χαμογελώντας και πηγαίνει προς το μέρος της όσο πιο αθόρυβα.)

Ιζαμπέλ Μην κουνιέσαι, Μπογκοτά!

(Ο Νούνιες έκπληκτος συνεχίζει να περπατάει στις μύτες των ποδιών)

Ιζαμπέλ *(Απότομα)* Πρόσεξε πού πατάς! Θα γλιστρήσεις στις λάσπες! Άνοιξε τ' αυτιά σου!

Νούνιες Εδώ είμαι! *(Πηγαίνει προς τα πίσω)*

Ιζαμπέλ *(Επιπλήττοντας τον)* Γιατί άργησες να έρθεις; Πριν από λίγο σε φώναξα. Θεε να σε πάνουμε απ' το χέρι σα παιδί; Δεν ακούς το μονοπάτι, όταν περπατάς;

Νούνιες Δεν χρειάζεται. Εγώ βλέπω.

Ιζαμπέλ Χαχαχα! Δεν υπάρχει αυτή η λέξη! *(Με ειρωνεία)* Βλέπω! *(Μικρή παύση)* Άσε αυτές τις ανοησίες κι ακολούθησε τον ήχο των βημάτων σου. Έτσι θα καταλαβαίνεις πού πατάς.

Νούνιες Θα 'ρθει η ώρα μου!

Ιζαμπέλ Σιγά σιγά θα μάθεις. Ένα σωρό πράγματα μπορεί να μάθεις έτσι.

Νούνιες *(Με στόμφο)* Έχεις ακουστά στους τυφλούς βασιλεύει ο μονόφθαλμος;

Ιζαμπέλ *(Με αδιάφορο ύφος)* Τι σημαίνει τυφλός; Δεν γνωρίζω αυτή την λέξη.

(Ακούγεται ήχος από το τουμπελέκι καθώς ο Νούνιες τους κοιτάζει έντονα. Οι υπόλοιποι εξακολουθούν να περπατάνε μέσα στον χώρο με πολύ καλά υπολογισμένες κινήσεις κρατώντας τα μάτια τους κλειστά. Μπορούν και προχωρούν ο ένας δίπλα στον άλλον με σιγουριά και ακρίβεια. Ο Νούνιες περνάει ανάμεσα τους όσο πιο αθόρυβα γίνεται.)

Χαβιέ Θα μου πεις που ακριβώς θες να πας;

Νούνιες *(Ξαφνιασμένος)* Που θέλω να πάω;

Χαβιέ Μη νομίζεις ότι δεν σ' ακούω. Ξέρεις ότι τώρα που σου μιλάω η καρδιά σου χτυπάει δυνατά!

Χοσέ Τι στο διάολο ετοιμάζεις να κάνεις; Για πού το 'βαλες;

Νούνιες Πουθενά. Δεν πηγαίνω πουθενά.

Ελένα *(Τον πλησιάζει με άνεση κι αρχίζει να τον ψηλαφεί στο πρόσωπο)* Δεν λες αλήθεια! Φαίνεται στην έκφραση σου! Κάτι ετοιμάζεις.

Νούνιες Κάνεις λάθος. Τι νομίζετε πως κάνω;

Ιζαμπέλ Και γιατί μυρίζω πάνω σου τον φόβο; Για αυτό έχεις ιδρώσει!

Νούνιες Αφού σας είπα ότι βλέπω που πάω και μπορώ να φύγω όποτε θέλω.

Χοσέ Α! Μάλιστα! Συνεχίζεις να χρησιμοποιείς άγνωστες λέξεις για μας δείξεις ότι δεν φοβάσαι!

Χαβιέ Νόμιζα πως έβαλες μυαλό. Έτσι μου 'ρχεται να σου ανοίξω το κεφάλι και να σου δώσω λίγο!

Νούνιες Ακούστε με λίγο..

Ελένα Γιατί να χάσουμε τον χρόνο μας μαζί σου;

Νούνιες Ακούστε με και δεν θα το μετανιώσετε.

Ιζαμπέλ Ας ακούσουμε τι έχει να μας πει. Ορίστε!

Νούνιες Έχω κάποιες ικανότητες που δεν μπορείτε να καταλάβετε. *(Μικρή παύση)* Ακόμη.

Ιζαμπέλ Τότε λοιπόν εξήγησε μας ποιες είναι αυτές.

Νούνιες Όραση.

Ελένα Ποιο πράγμα;

Χοσέ Μη τον πιστεύετε. Σας προειδοποίησα.

Νούνιες *(Με μαλακό τόνο)* Μην με παρεξηγείτε. Η όραση είναι η πιο δυνατή απ' όλες τις αισθήσεις μας. Χάρη σε αυτήν έχουμε καταφέρει να πάμε παντού. Να εξουδετερώσουμε τους εχθρούς μας. Και να επιβιώσουμε.

Χαβιέ Εσύ δεν καταλαβαίνεις. Σου αρέσουν τα παραμύθια. Δεν έχεις τα κότσια να πεις την αλήθεια, ποιος είσαι και τι γυρεύεις στα μέρη μας;

Νούνιες Ναι ε; Κρίμα που δεν καταλαβαίνετε πόσο θαυμαστό είναι να βλέπει κανείς.

Ελένα *(Με περιέργεια)* Τι σημαίνει να βλέπει κανείς;

Νούνιες *(Παίρνει τα χέρια της και τα βάζει πάνω στα μάτια του)* Να, με αυτά εδώ μπορώ να κοιτάζω τα βουνά, τον ουρανό, την ανατολή του ήλιου. Σκέτη μαγεία!

Χοσέ Κοιτάζεις;

Ιζαμπέλ *(Ελαφρώς ειρωνικά)* Κόντεψες να με πείσεις. Για ποιον ουρανό μας μιλάς;

Νούνιες Δεν είναι φλυαρίες. Αν δεν υπήρχε η όραση δεν θα είχαμε ανακαλύψει πολλά στον κόσμο.

Χοσέ *(Με αυταρχικό τόνο)* Τελειώσαμε. Δεν θέλω να ακούσω άλλο.

Νούνιες *(Αγνοώντας τον)* Ξέρεις πόση δύναμη έχει ο άνθρωπος που βλέπει;

Χαβιέ Α! Μπα! Θα μιλήσουμε για δύναμη τώρα; Ώστε εκεί το πάς. Θέλεις να μας εξουσιάζεις.

Ελένα *(Διστάζοντας)* Χμ... Εσύ είσαι κάποιος που.. βλέπει; Αφού είσαι λοιπόν τόσο σπουδαίος γιατί δεν φεύγεις από εδώ;

Ιζαμπέλ Νομίζω ότι ξέρει καλά το γιατί. Θέλει να μας πείσει για κάτι που δεν υπάρχει.

Ελένα *(Με περιέργεια)* Ποιος είναι ο κόσμος που έχεις ανακαλύψει;

Χαβιέ Παράτα τον! Γιατί επιμένεις να μάθεις;

(Ο Νούνιες αρχίζει να χτυπάει ρυθμικά το τουμπελέκι του και να περνάει ανάμεσα τους καθώς τους μιλάει.)

Νούνιες Ο κόσμος είναι απέραντος. Δεν φαντάζεστε μέχρι που φτάνει.

Χοσέ Δεν μ αρέσουν αυτές οι ιστορίες που φτιάχνεις. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα από όσα λες. Ούτε βουνά ούτε απέραντος κόσμος.

Χαβιέ Εδώ και αιώνες ξέρουμε πως ο κόσμος μας τελειώνει στην άκρη των βράχων.

Ιζαμπέλ *(Συμπληρώνοντας)* Εκεί που βόσκουν τα λάμα δηλαδή.

Νούνιες Κι εγώ σας λέω ότι κάνετε λάθος.

Χαβιέ Εκεί στην άκρη των βράχων ξεκινάει η στέγη του σύμπαντος. Και μέσα στο σύμπαν μας γλιστράει όλη η πάχνη και οι χιονονιφάδες που πέφτουν κατά καιρούς.

Νούνιες Ο κόσμος δεν έχει όρια ούτε στέγη. Υπάρχει ένας απέραντος ουρανός που έχει σύννεφα, αστέρια και κρέμεται ακριβώς πάνω από τα κεφάλια μας.

Ελένα Πως μοιάζουν τα αστέρια; Πως είναι τα σύννεφα;

Ιζαμπέλ *(Πετάγεται προς τον Νούνιες)* Ένα τεράστιο κενό είναι ο κόσμος που μας περιγράφεις. Δεν έχω όρεξη να ακούσω άλλο τις διεστραμμένες σιέψεις σου!

Νούνιες Στάσου λίγο.. Θέλεις να πεις πως ο κόσμος είναι τόσο μικρός;

Χοσέ Ο κόσμος που εμείς γνωρίζουμε έχει μια στέγη από πάνω του. Ξεδιπλώνεται κομμάτι κομμάτι η πάνσοφη κατασιευή που αποτελεί την προστατευτική σκεπή μας. Είτε είναι μέρα είτε είναι νύχτα μας κρατάει μέσα στην ζεστασιά της. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω πέρα από αυτήν, την στιβαρή αγκαλιά που φροντίζει να ζούμε αρμονικά μεταξύ μας. Δεν υπάρχει τίποτα παραπάνω που να εξέχει. *(Μικρή παύση)* Σταμάτα να λες ανοησίες στα καλά καθούμενα. Να δεν ακούς; Είναι η ώρα που το στέγαστρο ανοίγει. Κάνει λίγο θόρυβο, αλλά έτσι θα έρθει το δώρο του νερού. *(Παύση)*

Ιζαμπέλ *(Με φοβισμένο ύφος)* Καλά, δεν ακούτε τα μπουμπουνητά τόση ώρα;
Ετοιμάζεται να βρέξει.

Ελένα Δεν άκουσα τίποτα. Με απορρόφησε.

Ιζαμπέλ *(Με παραπονιάρικο τόνο)* Θα ήθελα να σταματήσουν οι βροντές.
Πόνεσε το κεφάλι μου!

(Ένας ένας αρχίζει να επιστρέφει στο τραπέζι και να κάθεται στην θέση του.)

Παύση/ Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Όλοι οι συνδαιτυμόνες ξαναβρίσκονται στο τραπέζι καθισμένοι γύρω γύρω συνεχίζοντας το φαί και το ποτό. Το σκηνικό έχει επανέλθει όπως και στην αρχή. Με τα μαξιλάρια κανονικά στους καναπέδες και τις καρέκλες στην θέση τους.

Ιζαμπέλ (Στον Νούνιες με γλυκό τόνο) Μα τι κάνεις; Δεν μπορείς να μας πάρεις με το μέρος σου. Δεν μας ενδιαφέρει το ζήτημα της όρασης. Είμαστε τόσο ενθουσιασμένοι εδώ που ζούμε, έτσι όπως ζούμε. (Μικρή Παύση) Μην το παίρνεις προσωπικά.

Νούνιες (Γεμίζοντας τα ποτήρια τους με κρασί) Θα' λεγες πώς είστε δύσπιστοι;

Χαβιέ (Μειδιώντας) Χμ.. δε ξέρω. Αφού να σκεφτείς λίγο έλειψε να συμφωνήσω μαζί σου.

Χοσέ (Καθώς τσουγκρίζει το ποτήρι μαζί με τους άλλους χύνεται λίγο κρασί) Ω! Συγγνώμη!

Νούνιες Τώρα πιστεύεις πώς εγώ είμαι αυτός που δυσκολεύεται;

Χοσέ Εγώ πάντως νιώθω τόσο ωραία.

Νούνιες Και γιατί νιώθεις ωραία;

Χοσέ Επειδή περνάμε ωραία! Με συγχωρείς..

Νούνιες (Διακόπτοντας τον) Τέλος πάντων με έχετε του χεριού σας αλλά δεν έχετε ιδέα τι σας περιμένει!

Ιζαμπέλ (Ακούστηκε θόρυβος βροχής από έξω) Άρχισε να βρέχει. Πάω να κλείσω τα παράθυρα. (Σηκώνεται κι απομακρύνεται.)

Ελένα Δεν θα με πείραζε πάντως να ψηλαφώ συνεχώς.

Χοσέ Α πα, πα εγώ θέλω να βλέπω. Συγγνώμη κιόλας.

Χαβιέ *(Με πειρακτικό τόνο)* Χα! Θα σε κανονίσει ο Νούνιες.

Νούνιες *(Στον Χοσέ)* Κι εγώ νόμιζα πως σου αρέσει το παιχνίδι μας!

Χοσέ Μη με δειρεις!

Νούνιες Τι;

Χοσέ Μη με χτυπήσεις, λέω. Μη με χτυπήσεις!

Ελένα Πως είναι δυνατόν;

(Ο Νούνιες σε αυτό το σημείο παίρνει το τουμπελέκι και πλησιάζει παίζοντας ρυθμικά στο αυτί του Χοσέ. Ο Χοσέ σηκώνεται από την καρέκλα του δείχνοντας φανερά δυσαρεστημένος.)

Χοσέ *(Με σοβαρό ύφος)* Με συγχωρείτε.. *(Φεύγει από τον χώρο. Παύση)*

Ελένα Καμιά φορά τα παίρνει όλα στα σοβαρά.

Νούνιες *(Χαμηλώνει το φως)* Σε λίγο.. *(Σταματάει απότομα)* ο Πέδρο θα είναι εδώ. *(Αρχίζει να χτυπάει ρυθμικά το τουμπελέκι)*

Χαβιέ Αποκλείεται τώρα αμέσως. Άμα στραβώσει αυτός, δεν του περνάει εύκολα.

Νούνιες Τον βλέπω να πλησιάζει. *(Εμφανίζεται ξανά ο Χοσέ να στέκεται σε απόσταση από τους άλλους. Στην συνέχεια εξαφανίζεται πάλι.)*

Χαβιέ *(Γυρνώντας προς την πλευρά του Χοσέ)* Πού είναι; Τον είδες;

Νούνιες Τον είδα.

Χαβιέ *(Κοιτάζοντας δεξιά αριστερά)* Είσαι σίγουρος;

Νούνιες Ναι.

Χαβιέ Μόνος του ήταν;

Νούνιες Μόνος του.

Χαβιέ Μόνος του;

Νούνιες *(Χάνοντας την ψυχραιμία του για μια στιγμή)* Δεν ακούς; Μόνος του!

Ελένα Η Ιζαμπέλ;

Νούνιες Τι η Ιζαμπέλ;

Ελένα Η Ιζαμπέλ. Δεν επέστρεψε.

Νούνιες Άρχισε. *(Παύση)*

(Εμφανίζεται ξανά ο Χοσέ κι επιστρέφει στο χώρο όπου βρίσκονται οι υπόλοιποι. Δεν κάθεται στο τραπέζι αλλά περπατάει ως τυφλός υπολογίζοντας με ακρίβεια τις κινήσεις του.)

Νούνιες *(Τον πλησιάζει χτυπώντας το τουμπελέκι του)* Σε είδα πριν. Μετά εξαφανίστηκες. Που ήσουν;

Χοσέ Δεν ήμουν εγώ. Λάθος κάνεις.

(Ο Χαβιέ και η Ελένα εξακολουθούν να κάθονται στο τραπέζι ενώ ο Νούνιες περπατάει στον χώρο)

Νούνιες Λες ψέματα! Σε είδα!

Χοσέ Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς. Παράτα με ήσυχο!

Νούνιες Εντάξει. Θέλεις να με βγάλεις τρελό ε;

(Χωρίς να περιμένει απάντηση κάνει νόημα στον Χαβιέ και στην Ελένα να τον ακολουθήσουν. Εκείνοι σηκώνονται από την θέση τους και υπακούουν. Στη συνέχεια γυρίζει και τους απευθύνεται.)

Νούνιες Θέλετε να σας πω τι βλέπω στο χωριό σας; Βλέπω μπροστά στα μάτια μου πολλούς σαν εσάς να πηγαινοέρχονται. Να, τους κουνάω και τα χέρια μου από μακριά. Έτσι. *(Κουνάει ψηλά τα χέρια του)* Κανείς δεν καταλαβαίνει πως τους παρακολουθώ.

Χαβιέ *(Με ειρωνικό τόνο)* Μη μου πεις! Αυτό το ξέρουμε.

Χοσέ Τα σπίτια πως μοιάζουν; Μπορείς να μας πεις πως είναι από μέσα;

Ελένα Δεν έχουν παράθυρα τα σπίτια μας. Καταλαβαίνεις τι σου λέω;

(Εκείνη την στιγμή επιστρέφει και η Ιζαμπέλ και αναμιγνύεται με του; άλλους)

Ιζαμπέλ *(Με αυταρχικό τόνο)* Λοιπόν; Τι γίνεται μέσα στα σπίτια τους; Τι κάνουν;

Χαβιέ Καταλαβαίνεις τι σε ρωτάμε;

Χοσέ *(Κοροϊδευτικά)* Γιατί δεν μας λες; Δεν μπορείς;

Ελένα Δεν έχουν παράθυρα τα σπίτια μας. Δεν μας χρειάζεται.

Χοσέ *(Με αυταρχικό τόνο)* Δεν απαντάς στις ερωτήσεις μας. Πες μας λοιπόν τι συμβαίνει πίσω από τις κλειστές πόρτες!

Ιζαμπέλ Δύσκολη ερώτηση. Τι κριμα!

Νούνιες Σταματήστε πια! *(Πιάνει το τουμπελέκι του και το σηκώνει ψηλά . Ωστόσο και οι δυο αν και με τα μάτια κλειστά αντιλήφθηκαν την απότομη κίνηση που έκανε ο Νούνιες και έγειραν το κεφάλι στο πλάι σε στάση επιφυλακής.)*

Χοσέ *(Με σταθερή φωνή)* Κατέβασε αυτό που κρατάς τώρα αμέσως.

(Ο Νούνιες ακούγοντας τον Χοσέ να του μιλάει σπρώχνει τον Χαβιέ και πάει στην άκρη. Μένει σιωπηλός και παρατηρεί. Οι υπόλοιποι ο ένας δίπλα στον άλλον αρχίζουν να τον πλησιάζουν ψηλαφώντας το υποτιθέμενο έδαφος μέχρι να σταθούν μπροστά του σε ημικύκλιο. Ο Νούνιες κι ενώ παίζει δυνατά το τουμπελέκι, σταματάει απότομα, και πάλι το σηκώνει ψηλά σχεδόν με έναν αντανakλαστικό τρόπο)

Νούνιες *(Τους πλησιάζει φωνάζοντας)* Στους τυφλούς βασιλεύει ο μονόφθαλμος!

(Στη συνέχεια φεύγει τρέχοντας ενώ εκείνοι τον ακλουθούν)

Ιζαμπέλ Μπογκοτά! Μπογκοτά, που είσαι;

Νούνιες Αν αγγίζετε και μια τρίχα πάνω μου θα σας σκοτώσω! Μα το θεό θα το κάνω!

Χοσέ Χα! Δεν μπορείς να ξεφύγεις!

Νούνιες Ακούστε καλά όλοι σας! Θα κάνω ό,τι θέλω! Τ' ακούτε; *(Αρχίζει να παίζει δυνατά το τουμπελέκι. Ταυτόχρονα αρχίζουν να κινούνται όλοι καταπάνω του συγχρονισμένα και σιγά σιγά τον περικυκλώνουν.)*

Χαβιέ Πιάστε τον!

Νούνιες Θα κάνω ό,τι θέλω και θα πηγαίνω όπου γουστάρω! *(Συνεχίζει να παίζει δυνατά το τουμπελέκι.)*

Ιζαμπέλ Πιάστε τον! Πάει να φύγει!

(Τον περικυκλώνουν ακόμη περισσότερο. Δεν μπορεί να ξεφύγει.)

Νούνιες *(Με ραγισμένη φωνή)* Εγώ είμαι αυτός που βλέπει, ενώ εσείς είστε τυφλοί! Αφήστε με ήσυχο! *(Σταματάει απότομα να παίζει και κρατάει το τουμπελέκι προς το μέρος τους. Είναι σαν να ετοιμάζεται να τους επιτεθεί με αυτό.)*

Χοσέ Μπογκοτά! Ε, Μπογκοτά! Άσε κάτω αυτό που κρατάς και ξεκουμπίσου από την αυλή μας!

Νούνιες Θα σας χτυπήσω, μα το θεό θα σας χτυπήσω... Παρατήστε με ήσυχο! *(Σε αυτό το σημείο αρχίζει να τρέχει αλλόφρων πάνω κάτω προσπαθώντας να ξεφύγει από τον κλοιό τους. Εκείνοι αρχίζουν συντονισμένα να τον περικυκλώνουν και στην προσπάθεια του να ξεφύγει δίνει μια με το τουμπελέκι και κτυπάει το χέρι του Χοσέ, ο οποίος σωριάζεται κάτω κι αρχίζει να σφραδάζει από τον πόνο. Ο Νούνιες χωρίς να σταθεί τρέχει προσπαθώντας να ξεφύγει από τον κλοιό ενώ τον ακολουθεί από πίσω ο Χαβιέ. Του πετάει το τουμπελέκι και ουρλιάζοντας πάλι τρέχει γύρω γύρω στον χώρο. Κάποια στιγμή σκοντάφτει και πέφτει κάτω. Μέσα στον παροξυσμό του μονολογεί ακόμη και στο πάτωμα πεσμένος.)*

Νούνιες *(Ξέπνοα επαναλαμβάνοντας)* Στους τυφλούς βασιλεύει ο μονόφθαλμος!
Στους τυφλούς βασιλεύει ο μονόφθαλμος!

Παύση / Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο Νούνιες έχει κρυφτεί πίσω από τον καναπέ. Δεν βγαίνει. Οι υπόλοιποι εξακολουθούν να πηγαινοέρχονται ως τυφλοί μέσα στο χώρο του αστικού σαλονιού το οποίο έχει μετατραπεί στη Χώρα των τυφλών. Όσο εκείνος παραμένει κρυμμένος και εκείνοι προχωρούν κάπου-κάπου χτυπάει το τουμπερλέκι κάνοντας τους τυφλούς συνδαιτυμόνες να κοιτάζουν προς τα εκεί που βγαίνει ο ήχος. Σε λίγο ο Νούνιες εμφανίζεται και τους απευθύνεται.

Νούνιες Παραδίνομαι!

(Οι υπόλοιποι ψάχνουν να βρουν την πηγή του ήχου της φωνής του και προσπαθούν να τον πλησιάσουν)

Νούνιες (Βγαίνοντας από την κρυψώνα) Εδώ είμαι. Παραδίνομαι!

Χοσέ Είναι ιδέα μου ή τον ακούω να λέει κάτι;

Χαβιέ Αλήθεια είναι. Θέλει να παραδοθεί.

Ιζαμπέλ Ψέματα κάνει.

Έλενα Ας τον ακούσουμε πρώτα τι έχει να πει.

Νούνιες Παραδίνομαι. Ήμουν τρελός. Φταίει που ήρθα πρόσφατα στον κόσμο καλά δεν λέω; (Μικρή παύση. Στον Χοσέ) Συγγνώμη για πριν. Δεν ήξερα τι έκανα. Ελπίζω να μη σε πόνεσα πολύ.

Χοσέ (Σκεπτικός) Τώρα μιλάς καλύτερα.

Χαβιέ Έχεις σκοπό να μας παραπλανήσεις;

Νούνιες Με συγχωρείτε έχω βάλει μυαλό πια.

Ιζαμπέλ Θέλεις να το χάψουμε ε;

Νούνιες Έχω μετανιώσει για τις πράξεις μου. Αλήθεια σας λέω.

(Η Ελένα εκείνη τη στιγμή καθώς περπατάει σκοντάφτει, πέφτει κάτω και χτυπάει το πόδι της. Αμέσως όλοι οι υπόλοιποι γυρνάνε προς το μέρος της και προσπαθούν να τη βοηθήσουν να σηκωθεί.)

Χοσέ Χτύπησες πολύ;

Ελένα Πολύ φοβάμαι ότι πρέπει λίγο να καθίσω. *(Αμέσως μόλις τελειώνει τα λόγια της βγαίνει έξω από το χώρο που σηματοδοτούσε τη χώρα των τυφλών και κάθεται στο τραπέζι και συγκεκριμένα στην καρέκλα της)*

Ελένα Συνεχίστε. Είμαι εντάξει από δω.

(Οι υπόλοιποι εξακολουθούν να προχωρούν με προσεκτικά βήματα μέσα στο χώρο.)

Νούνιες Ήμουν τρελός. Ήταν της φαντασίας μου ό,τι σας είπα.

Χοσέ Κάτσε κάτω τώρα και πες μας ποιος είναι ο σκοπός σου.

Νούνιες Με συγχωρείτε. Ήταν ανοησίες όλα αυτά. Όλα όσα έλεγα πρωτότερα.

Χαβιέ Νομίζεις θα το πιστέψουμε;

Ιζαμπέλ Ειλικρινά δεν ξέρω πού το πάει.

Νούνιες Σας ζητώ συγνώμη. Έχω μετανιώσει για όλα.

Χαβιέ Εξακολουθείς να λες ότι.. ότι *(Ψάχνοντας να θυμηθεί την λέξη)* "βλέπεις";

Χοσέ Πιστεύεις ακόμη στον κόσμο που περιγράφεις; Και στο – πώς το είπες;- στον ουρανό;

Νούνιες Όχι, όχι! Πιστέψτε με! Ήταν μία τρέλα της στιγμής. Αυτή τη λέξη την επινόησα. Δεν σημαίνει τίποτα.

Ιζαμπέλ Αλήθεια ε; Τότε για πες μας τι βρίσκεται πάνω από τα κεφάλια μας;

Νούνιες *(Ξεροβήχοντας)* Ε... πάνω από τα κεφάλια μας απλώνεται μία στέγη.. *(Αρχίζει σιγά-σιγά να κομπιάζει)* Μία στέγη.... σκληρή.. από βράχο ίσως.. Όχι όχι.. Μία στέγη με μία λεία επιφάνεια που περιβάλλει τον κόσμο μας. Μία όμορφη, προστατευτική στέγη.. *(Γιάννη)* Σας παρακαλώ δώστε μου λίγο να φάω αλλιώς θα πεθάνω. Δεν αντέχω άλλο χωρίς φαΐ.

Χοσέ Είσαι ένα κατώτερο ον και εξακολουθείς να συμπεριφέρεσαι σαν ηλίθιος.

Χαβιέ Φαντάζομαι ότι μπορείς να μας αποδείξεις ότι το έχει μετανιώσεις.

Ιζαμπέλ Ακούς εκεί να θες να μας πείσεις πως αυτό που σκεπάζει τον κόσμο μας δεν υπάρχει!

Νούνιες Δεν θ' αντέξω για πολύ ακόμη. Δώστε μου να φάω, σας παρακαλώ..

Χοσέ Αυτό που με εκνευρίζει είναι ότι μας περνάς για ηλίθιους!

(Σε αυτό το σημείο σηκώνεται η Ελένα από το τραπέζι και του πηγαίνει το πιάτο του. Του το δίνει μέσα στα χέρια του να το κρατήσει)

Ιζαμπέλ *(Επιτακτικά)* Τρώγε τώρα πριν το μετανιώσουμε!

Νούνιες Ποιός θα μου πει τι είναι αυτό που τρώω;

Χοσέ Να μη σε νοιάζει.

Χαβιέ Πολλούς μελάδες δημιούργησες μέχρι τώρα.

Νούνιες *(Πέφτει με τα μούτρα στο φαγητό. Το τρώει σαν αγρίμι μέσα από το πιάτο.)*

Μιμμ... Πολύ νόστιμο!

Χαβιέ Έλα, τελειώνε τα λόγια!

Χοσέ Καταλαβαίνεις τώρα πως είσαι κατώτερος μας; Ε; *(Γιάυση)*

Ελένα Τι έχει το αίμα μου, ε; Ξέρεις τι γεύση έχει; *(Κατευθύνει προς το μέρος του το πόδι της που έχει πληγωθεί.)*

Ιζαμπέλ Μπογκοτά!

Νούνιες Ναι;

Χαβιέ Πού βρίσκεσαι;

Νούνιες Εδώ. Στο χωριό σας.

Χαβιέ Από πού μας ήρθες;

Νούνιες Από τους βράχους.

Ιζαμπέλ Τι είπες;

Νούνιες Κατέβηκα από τους βράχους.

Χαβιέ *(Τον περικυκλώνουν και του απευθύνονται)* Το μυαλό σου είναι αρρωστημένο/

Χοσέ Οι αισθήσεις σου είναι ατελείς/

Ελένα Τα λόγια σου είναι ακαταλαβίστικα/

Ιζαμπέλ Οι κινήσεις σου δείχνουν πόσο άχρηστος είσαι/

Χοσέ Οι σκέψεις σου είναι διεστραμμένες/

Ελένα Είσαι ανώμαλος/

Ιζαμπέλ Είσαι ένα λάθος της φύσης/

Χαβιέ Το αρρωστημένο μυαλό σου φταίει για όλα!

(Ο Νούνιες καθώς τους ακούει στριφογυρίζει και κοιτάζει κάθε φορά έναν έναν όταν του απευθύνονται. Στο τέλος πέφτει κάτω έχοντας κλείσει τα μάτια του και με τα χέρια τα αυτιά του, ενώ οι άλλοι εξακολουθούν να στέκουν από πάνω του. Στη συνέχεια χαμηλώνουν προς το πάτωμα κι αρχίζουν να τον αγγίζουν, να τον μυρίζουν, να τον τσιμπούν, να τον δαγκώνουν και να τον γλείφουν.)

Χοσέ Έχεις γεύση από χώμα/

Χαβιέ Βγάζεις μία ξινίλα σα λεμόνι/

Ιζαμπέλ Θυμίζεις σάπιο κρέας/

Ελένα Σαν να έχει τρύπες το δέρμα σου κι από μέσα βγαίνει η αρρώστια του νου σου/

Χαβιέ Η ρόγα σου είναι αλμυρή/

Ιζαμπέλ Τα πλευρά σου μυρίζουν κλεισούρα/

Χοσέ Οι αγκώνες σου είναι μυτεροί σα μπαστούνια/

Νούνιες *(Προσπαθώντας να μιλήσει δυνατά ενώ τον πασπατεύουν.)* Σας είπα. Ήταν της φαντασίας μου όλα αυτά!

(Σε αυτό το σημείο τον σηκώνουν από το πάτωμα και τον πηγαίνουν όλοι μαζί με τα χέρια τους προς το τραπέζι. Ρίχνουν κάτω τα σερβίτσια και χωρίς δεύτερη σκέψη τον

ξαπλώνουν πάνω του. Συνεχίζουν να τον πασπατεύουν. Ο Χοσέ παίρνει το μπουκάλι κρασί και τον αναγκάζει να πιει αρκετά. Στη συνέχεια πίνουν όλοι το ίδιο, ένας ένας μέχρι να μεθύσουν. Μόλις πέσουν πάνω του αμέσως μετά, ξεσκίζουν τα ρούχα του και όπως και προηγουμένως τον δαγκώνουν, τον γλείφουν και τον τσιμπούν με μανία.)

Χοσέ Μυρίζεις βρεγμένο χώμα/

Χαβιέ Η γεύση σου είναι πικρή σα φρούτο/

Ιζαμπέλ Το κρέας σου είναι χαλασμένο/

Ελένα Το δέρμα σου βρωμοκοπάει κούραση/

Χαβιέ Οι τρίχες σου είναι στυφές/

Ιζαμπέλ Τα πλευρά σου είναι ένα δοχείο γεμάτο χολή/

Χοσέ Οι αγκώνες σου τρυπούν το σκοτάδι/

(Ο Χαβιέ ενώ οι άλλοι συνεχίζουν με μάτια κλειστά να τον αγγίζουν παντού, να τον μυρίζουν λυσσασμένα και να τον δαγκώνουν, αρχίζει να του βάζει χέρι στα γεννητικά όργανα και πίσω, να τον δαγκώνει στον λαιμό και γενικώς να γίνεται ολοένα και πιο ερωτικό το άγγιγμα του.)

Χαβιέ Ο λαιμός σου έχει την γεύση γδαρμένου ζώου.

Νούνιες (Ξέπνοα) Ήταν τρέλα μου. Δεν θα ξανασυμβεί. Δεν θα ξανασυμβεί.
(Μικρή παύση) Σας δίνω τον λόγο μου..

(Εκείνη ακριβώς την στιγμή ακούγεται ο διαπεραστικός ήχος από το κουδούνι της εξώπορτας. Ο Νούνιες πετάγεται πάνω στο τραπέζι σταματώντας μεμιάς όλη την δράση τους.)

Νούνιες (*Φωνάζοντας δυνατά*) Δεν βγαίνει κανείς από την συνθήκη!

Παύση / Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ο Νούνιες εξακολουθεί να είναι ξαπλωμένος πάνω στο τραπέζι ενώ ο Χοσέ κατευθύνεται στην εξώπορτα για να την ανοίξει καθώς το κουδούνι χτυπάει επίμονα. Οι υπόλοιποι μέσα σε μία έκσταση συνεχίζουν να τον αγγίζουν με διάφορους τρόπους. Στον χώρο εισέρχεται ξανά η γυναίκα που μένει κάτω από το διαμέρισμα του Νούνιες και της Ιζαμπέλ.

Χοσέ Τι συμβαίνει;

Γυναίκα Κάνετε πολλή φασαρία. Για άλλη μια φορά αναγκάζομαι να σας χτυπήσω την πόρτα.

(Πλησιάζει με βήματα προσεκτικά εκεί που ακούγεται ο θόρυβος από τους υπόλοιπους. Αφού πλησιάσει αρκετά στο τραπέζι τότε μόνο οι υπόλοιποι την αντιλαμβάνονται και σταματούν την δράση τους.)

Νούνιες Τι συμβαίνει;

Γυναίκα Σας το είπα και πριν από αρκετή ώρα. Με ενοχλείτε πολύ σήμερα.

Νούνιες Α! Νομίζω πρώτη φορά γνωριζόμαστε.

Γυναίκα Σας ακούω τόση ώρα. Δεν μπορώ να κοιμηθώ. *(Παύση)*

Νούνιες Τι γνώμη έχετε για την γκουρμέ κουζίνα;

Γυναίκα Μη κοροϊδεύεις. Έχεις πολύ θράσος!

Νούνιες Θέλετε να καθήσετε μαζί μας για ένα κρασί;

Ιζαμπέλ Μη τον παρεξηγείς. Είναι ο σεφ σήμερα και θα ήθελε να δοκιμάσεις τη μαγειρική του.

Χαβιέ Δεν έχεις δοκιμάσει τέτοιο φαγητό. Είναι μυστική συνταγή!

Χοσέ Συγγνώμη, πώς σε λένε; Να καθήσεις μαζί μας για να γνωριστούμε καλύτερα..

Γυναίκα Δε καταλαβαίνω τι γίνεται. Εγώ ήρθα να διαμαρτυρηθώ γιατί δε μπορούσα να κλείσω μάτι

Χαβιέ (*Διακόπτοντας την*) Μας συγχωρείς για αυτό. Έλα να κάτσεις μαζί μας και θα δεις ότι δεν είμαστε μόνο ενοχλητικοί αλλά και πολύ διαφορετικοί..

Γυναίκα Δε ξέρω.. Μη μου ζητάτε να μείνω για να νιώσετε καλύτερα.

Χοσέ Συγγνώμη;

Ιζαμπέλ Κι όμως θα χάσεις αν δεν μείνεις. Επιμένω να πάρεις έναν μεζέ.

Ελένα Κι ένα ποτήρι κρασί θα βοηθήσει πολύ.

Γυναίκα Κανείς δε με καλεί σπίτι του εμένα.

Χαβιέ Αλήθεια; Ωστόσο εδώ είσαι ευπρόσδεκτη.

Γυναίκα Δε ξέρω.. Δηλαδή, στην πραγματικότητα δεν είμαι..

Νούνιες (*Πλησιάζοντας την αρκετά κι αγγίζοντας τα μαλλιά της*) Έχεις πολύ όμορφα μαλλιά. Θα σου πήγαινε τ' όνομα Μεδίνα – Σαροτέ.

Γυναίκα Με λένε..

Νούνιες (*Διακόπτοντας την*) Μεδίνα – Σαροτέ. (*Πλησιάζει με τα χέρια τα μάτια της και τα χαιδεύει απαλά.*) Τα βλέφαρά σου δεν βουλιάζουν. Ούτε είναι κόκκινα. Θα ρρεις από στιγμή σε στιγμή ότι θα ανοίξουν. (*Παύση*)

Γυναίκα *(Προβληματισμένη)* Μπορώ να ξεχωρίσω την φωνή σου. Καιρό τώρα.
(Γιγνισιάζει και τα δικά της χέρια στο πρόσωπο του Νούνιες κι αρχίζει να το ψηλαφεί.)

(Όση ώρα ο Νούνιες μιλάει με την γειτόνισσα οι υπόλοιποι σαν αρχαίος χορός τους περικυκλώνουν και παρακολουθούν σιωπηλά.)

Νούνιες Έχεις πολύ μακριές βλεφαρίδες. *(Μικρή παύση)* Μήπως είσαι στο όνειρο μου; Δεν θέλω να ζυπνήσω.

Γυναίκα Για αυτό με αγγίζεις συνεχώς; Τι είναι αυτό που σε κυριεύει;

Νούνιες Τα μάτια σου, η μύτη σου, τα χείλη σου, όλο το πρόσωπο σου, τα μαλλιά. Όλα είναι γεμάτα σάρκα. Με παρηγορούν.

Γυναίκα Ποτέ δεν μου έχουν μιλήσει άλλοτε έτσι. Η φωνή σου.. Η φωνή σου μοιάζει... σαν να έρχεται από κάπου αλλού.

Νούνιες Είμαι ζωντανός και μπορώ να ακούσω τα σωθικά μου να τρέμουν από χαρά που είμαι μαζί σου. Μη φύγεις.

Γυναίκα Χμ... Δεν ξέρω. Τι πρέπει να πω τώρα;

Νούνιες Μη φύγεις. Μείνε εδώ, μαζί μου.

Γυναίκα *(Το χέρι της ψάχνει το δικό του κι εκείνος το κρατάει με τρυφερότητα)* Θέλω να μείνω. Θέλω να είσαι κοντά μου.

Νούνιες Είσαι πολύ όμορφη. *(Μικρή παύση)* Νομίζω πως σ' αγαπάω.

Γυναίκα Αυτή η ζεστή αγκάλη που απλώνεται από πάνω μας, χωράει μέσα της ό,τι μπορείς να φανταστείς. Τα σπίτια μας, τα πρόσωπα μας, τα όνειρα που μας περιμένουν καθημερινά κάτω από το μαξιλάρι μας. Εμείς μιλάμε,

ακουγόμαστε, αγγίζουμε, αισθανόμαστε, μυρίζουμε και απολαμβάνουμε την γεύση της ζωής μας. Είμαστε τόσους αιώνες εδώ και τα χέρια μας αγγίζουν καθημερινά το υλικό που είναι φτιαγμένος ο κόσμος μας. Λίγο έτσι να κάνουμε και να σηκωθούμε στις μύτες των ποδιών μας, νιώθουμε την βουτυρένια αίσθηση που μας προσφέρει η στέγη του όμορφου κόσμου μας.

Νούνιες Ξέρω τι εννοείς. Θέλω να σε κρατώ στην αγκαλιά μου κάτω από αυτήν την μεταξένια στέγη που απλώνεται από πάνω μας.

Γυναίκα Πώς άπλωσα το χέρι μου; Πώς το κράτησες;

Νούνιες Στα χέρια μου είναι γραμμένη όλη η ιστορία μου. Μ' αρέσει που κρατούν τα δικά σου σφιχτά και βρίσκω τον δρόμο προς την καρδιά σου.

Γυναίκα Μα εγώ δεν σε ήξερα μέχρι σήμερα. Πως γίνεται να βρίσκεις την καρδιά μου;

Νούνιες Μέχρι να βραδιάσει και να βγει το φεγγάρι πάνω μας θα έχω κλέψει την καρδιά σου.

Γυναίκα Έλα κοντά μου. Δεν θέλω να μείνω μόνη μου πια. Τώρα οι στιγμές μου γεμίζουν από σένα.

Νούνιες Σε βλέπω να διασχίζεις τα όνειρα μου. *(Μικρή παύση)* Θυμήθηκα πως είναι να βλέπω με τα ..μάτια μου. Δεν είναι φαντασίωση. Είναι πραγματικότητα.

Γυναίκα Είναι σα ποίημα οι λέξεις σου. Τι μου λες δηλαδή;

Νούνιες Να, ξέρεις τι μου αρέσει; *(Χωρίς να περιμένει απάντηση)* Τα αστέρια στον ουρανό. Τεντώνω το χέρι μου και πιάνω ένα από εκεί ψηλά. Το κρατάω

μες στην παλάμη μου και για να νιώσω τη γεύση του, το γλείφω. Λάμπη την λάμπη το δαγκώνω απαλά, να το νιώσω στα δόντια μου και να ευχαριστηθώ τις χρυσαφένιες ίνες του. Τα βουνά γίνονται ένα με τα αστέρια μας. Καμιά φορά τα λαμπερά σημαδάκια ξεκουράζονται στην κορυφή τους και ξεσηκώνουν τον ουρανό στο πόδι. Σα μία γιορτή. Κι έπειτα εμφανίζεσαι εσύ με την λευκή, αέρινη ομορφιά σου να φτερουγίζεις γύρω από την μυστήρια Σελήνη. *(Παύση)*

Γυναίκα Είσαι πιο τρελός ακόμα κι από τα όνειρα. Μη με κακομαθαίνεις. Δεν συνηθίζεται εδώ. *(Μικρή παύση)* Είσαι μια διαφορετική πνοή.

Νούνιες Κάποτε ήμουν δυστυχισμένος. Πήγαινα κι ερχόμουν χωρίς λόγο. Δεν θα φύγω πια. Ούτε εσύ. Ο, τι κι αν γίνει θα είσαι δίπλα μου.

Γυναίκα Όχι ακόμη. Πήρες την επιθυμία μου και την μύρισες. Για τα καλά. Με γοήτευσες. *(Μικρή παύση)* Είμαι στο όνειρο σου που κοιμάται. Μπορεί να φύγει γρήγορα αν ξυπνήσεις απότομα. *(Παύση)*

(Οι υπόλοιποι κι ενώ εξακολουθούν να παρακολουθούν από κοντά τον Νούνιες με την γειτόνισσα, η Ιζαμπέλ πετάγεται και απευθύνεται φωναχτά στον Χοσέ.)

Ιζαμπέλ Θέλει να την παραπλανήσει. Της λέει τάχα πως την αγαπάει και θα την παντρευτεί.

Χοσέ Με αυτόν τον κατώτερο παραγιό της φύσης;

Ελένα Είναι πολύ κατώτερος της.

Χαβιέ Ένα υποανάπτυκτο είδος ανθρώπου.

Ιζαμπέλ Με λίγα λόγια ένα ηλίθιο κι ανίκανο πλάσμα που έχει το θράσος να θέλει μία από εμάς για γυναίκα του!

Ελένα (Στην γειτόνισσα) Αν γίνει αυτός ο γάμος μπορεί να σε σβήσει για πάντα.

Ιζαμπέλ (Στην γειτόνισσα) Όλες οι αμαρτίες θα πέσουν πάνω σου. Αιούς; Πάνω μας θα πέσουν δηλαδή.

Ελένα (Στην γειτόνισσα) Μ' αρέσει που σιέφτεσαι κι εμάς, την οικογένεια σου. Και θες να μας ντροπιάσεις μες στο ίδιο μας το σπίτι!

Ιζαμπέλ (Στην τυφλή γυναίκα) Πώς το σιέφτηκες αυτό; Πως θα στηριχτείς πάνω του; Είναι πολύ κατώτερος μας!

Χοσέ (Στην γειτόνισσα) Δεν είναι δυνατόν να γίνει αυτός ο γάμος!

Γυναίκα Αγάπησα έναν άντρα που η φωνή του ομορφαίνει τον κόσμο μου. Αυτόν θέλω να είναι δίπλα μου. Που είναι το κακό; Μετά από όσα κατάλαβα για εκείνον και για μένα; (Μικρή παύση) Μα εγώ τον πιστεύω, πώς γίνεται να φύγω μακριά του;

Χοσέ Κατάλαβε το. Είναι ένας ηλίθιος. Βγάζει πράγματα από το νου του κι εσύ τον πιστεύεις. Σε παρακαλώ γλυκιά μου, κατάλαβε το. Τίποτα δεν μπορεί να κάνει σωστά.

Γυναίκα (Αυπημένα) Το ξέρω. Έρωτας είναι. Το πρόσωπο του, η φωνή του, τα μαλλιά του. (Μικρή παύση) Τα χέρια του μου φέρνουν κάθε βράδυ στον ύπνο μου, τα πιο γλυκά όνειρα!

Χοσέ Μπορεί να σε παρασύρει με αυτές τις ανοησίες που σου λέει σε κόσμους που δεν υπάρχουν. Είναι ακατάλληλος για σένα.

Γυναίκα Κι όμως έχει βελτιωθεί. Μέρα με την μέρα γίνεται καλύτερος. Σε παρακαλώ, πίστεψε το. Κι έξαλλου είναι τόσο ευγενικός. Και δυνατός. Κανείς

άλλος δεν μου έχει φερθεί τόσο ευγενικά. Κανείς άλλος δεν μ' έχει αγαπήσει τόσο όσο κι εγώ. (Παύση)

(Ο Χοσέ σα να είναι ο κορυφαίος του χορού ενώ στη μέση είναι αγκαλιασμένοι ο Νούνιες με την γειτόνισσα αρχίζει να μιλάει φωναχτά στους υπόλοιπους που αποτελούν τον υπόλοιπο χορό. Μοιάζει να συμμετέχουν σε ένα τελετουργικό.)

Χοσέ Βελτιώνεται. Δεν αποκλείεται μια μέρα να γίνει λογικός σαν και του λόγου μας αυτός ο Μπογκοτά. Θα βρει παρηγοριά και η Μεδίνα- Σαροτέ μαζί του όταν αλλάξει για τα καλά. (Παύση)

Χαβιέ *(Πετάγεται στον κύκλο απαντώντας στον Χοσέ)* Γιακόμπ, νομίζω πως υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να θεραπευτεί ο Μπογκοτά. Είναι πλέον ξεκάθαρο. *(Μικρή παύση)*

Χοσέ Το ήλπιζα. Έχεις κάτι να μας πεις;

Χαβιέ *(Με σταθερή σίγουρη φωνή)* Ναι, ο εγκέφαλος του έχει επηρεαστεί. Αλλά η ζημιά είναι αναστρέψιμη.

Χοσέ Τι εννοείς;

Ιζαμπέλ *(Πετάγεται κι αναρωτιέται φωναχτά)* Από τι έχει επηρεαστεί;

Ελένα *(Επιμένοντας)* Πες μας! Από τι έχει επηρεαστεί;

Χαβιέ *(Δείχνοντας με τα χέρια του τα μάτια του)* Από αυτά εδώ! Έτσι μου ήρθε η ιδέα. Προσέξτε λίγο. Αυτά τα αλλόκοτα που υπάρχουν εδώ πέρα και λέγονται μάτια είναι για όλους μας μια απαλή κι ευχάριστη κοιλότητα. Όμως στην περίπτωση του Μπογκοτά είναι νοσηρά κι επηρεάζουν τον εγκέφαλο του. Τα μάτια του δεν είναι σαν τα δικά μας. Είναι διογκωμένα και τριχωτά και τα

βλέφαρα του κουνιούνται διαρκώς. Αυτό σημαίνει πως το μυαλό του είναι πολύ ανήσυχο. Συνεχώς κινείται δεξιά- αριστερά και δεν ησυχάζει καθόλου.

Χοσέ Και λοιπόν;

Χαβιέ Υπάρχει λύση αν θέλουμε να θεραπευτεί πλήρως. *(Μικρή παύση)* Δεν έχουμε παρά να του αφαιρέσουμε αυτά τα ερεθιστικά όργανα!

Ιζαμπέλ Και πως θα βρει τα λογικά του;

Χαβιέ Αν τα αφαιρέσουμε! Έτσι θα ηρεμήσει το μυαλό του και θα γίνει ένας άξιος πολίτης της χώρας μας!

Ελένα *(Με απορία)* Μα, θα βρει τα λογικά του;

Χοσέ *(Με ενθουσιασμό)* Ευτυχώς, μίλησε η επιστήμη. Χάρη στον θεό που μας αξίωσε να έχουμε μία τέτοιου είδους επιστήμη, βρήκαμε τη λύση στο πρόβλημά μας!

Χαβιέ *(Συμπληρώνοντας)* Να του βγάλουμε τα μάτια.

Ιζαμπέλ *(Επαναλαμβάνοντας)* Να του βγάλουμε τα μάτια!

Ελένα Να του βγάλουμε τα μάτια!

(Καθώς μιλάνε επαναλαμβάνοντας αυτή την φράση περιστρέφονται σα τελετουργία γύρω από τον Νούνιες και την γειτόνισσα.)

Νούνιες *(Κάνοντας λίγο πίσω και καθώς τους παρατηρεί)* Δηλαδή για να βρω τα λογικά μου, πρέπει να τυφλωθώ;

Χοσέ *(Διερευνητικά)* Μήπως τελικά δε νοιάζεσαι τόσο πολύ για την Μεδίνα-Σαροτέ;

Ιζαμπέλ *(Πιάνει το τουμπελέκι κι αρχίζει να χτυπάει)* Ακούγεται ο ήχος από τα τύμπανα και τον ιερέα έτοιμο να θυσιάσει ένα ζώο.

Γυναίκα Αγάπη μου. Θα το κάνεις;

Ελένα Λοιπόν, τι είδους ζώο θα θυσίαζε άραγε; Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και να εμφανίζονται τα πρώτα αστέρια.

Νούνιες *(Στην γειτόνισσα)* Πως μπορείς να μου ζητάς κάτι τέτοιο;

Γυναίκα Αγάπη μου.

Χαβιέ Ήταν πρόβατο; Ή μήπως ελάφι;

Νούνιες *(Στην γειτόνισσα)* Θεεσ αλήθεια να χάσω το χάρισμα της όρασης;

Γυναίκα Αγάπη μου.

Ιζαμπέλ Ήταν μία τελετή. Ετοιμάζονταν όλοι για την θυσία.

Νούνιες *(Στην γειτόνισσα)* Μα, όλος μου ο κόσμος είναι η όραση!

Γυναίκα *(Σκύβοντας το κεφάλι της)* Αγάπη μου.

Ελένα *(Στον Νούνιες)* Μήπως εσένα θελαν να θυσιάσουν κι όχι το πρόβατο η το ελάφι;

Νούνιες *(Στην γειτόνισσα)* Πως μου ζητάς να κάνω αυτό το πράγμα; Να θυσιάσω την όραση μου! Να ξεριζώσω τα όμορφα μικρά πράγματα από τη ζωή μου; Να πάψω να βλέπω την ομορφιά στα λουλούδια, τις λειχήνες ανάμεσα στους βράχους, το γυαλιστερό βελούδινο τρίχωμα ενός ζώου, τον απέραντο ουρανό με τα πουπουλένια σύννεφα, τα ηλιοβασιλέματα που

θυμίζουν πορφυρό ρόδο και τα αστέρια που υπνοβατούν λάμποντας μέσα στις νύχτες μου;

Γυναίκα Αγάπη μου... Μερικές φορές εύχομαι..

Χαβιέ Δεν είναι πρόβατο. Ούτε ελάφι. Γυρνάω το κεφάλι μου και βλέπω ένα μικρό ανθρώπινο πλήθος.

Νούνιες *(Με έντονο ύφος, κρατώντας μέσα στα χέρια του το πρόσωπο της, της απευθύνεται)* Και μόνο για σένα αξίζει να έχω μάτια. Μόνο και μόνο για να βλέπω το όμορφο γαλήνιο πρόσωπο σου. Τα μάτια μου σε φυλάκισαν. Γλιστρούν πάνω στα χείλη σου, πέφτουν πάνω στα όμορφα χέρια σου έτσι όπως τα σταυρώνεις.. Τα μάτια μου που έγιναν αιχμάλωτοι σου όλοι αυτοί θέλουν να τα ξεκάνουν. *(Κοιτώντας τους υπόλοιπους που περιστρέφονται ολόγυρά τους)* Κι έτσι να συνεχίσω να υπάρχω δίχως αυτά. Δηλαδή μοναχά να σε αγγίζω και να σε ακούω. Κι ύστερα θα με καταπιεί το σιοτάδι της στέγης από βράχους κι από πέτρες. Έτσι θες να γίνει αγάπη μου, να θαφτώ κάτω από την φρικτή στέγη που συνθλίβει κάθε απόπειρα της φαντασίας; *(Παύση)*

Γυναίκα Μερικές φορές εύχομαι...

Νούνιες Ναι;

Γυναίκα Να μη μιλούσες έτσι..

Νούνιες Πώς δηλαδή;

Γυναίκα Όπως και να το κάνουμε είναι η φαντασία σου. Ξέρω ότι είναι μοναδική και την αγαπώ αλλά τώρα/ *(Σταματώντας απότομα)*

Νούνιες Τώρα;

(Η γειτόνισσα μένει ασάλευτη και σιωπηλή)

Νούνιες; Δεν υπάρχει τίποτα άλλο που μπορεί να γίνει;.. *(Σταματάει απότομα)*
Θες να πεις ότι.. *(Κομπιάζοντας)* θα ήταν ίσως καλύτερο; *(Παύση)*

(Η γειτόνισσα εξακολουθεί να μένει ασάλευτη)

Νούνιες *(Αγκαλιάζοντας την και φιλώντας την στο αυτί)* Αγαπημένη μου.. *(Παύση)*
Αν το δεχόμουν;

Γυναίκα *(Σφίγγοντας τον στην αγκαλιά της)* Αχ, μακάρι να το ήθελες! *(Μικρή Παύση)* Δεν θα υποφέρεις πολύ. Θα το κάνεις για μένα. Αγαπημένη μου.. Να ξέρεις πως η καρδιά μου κι η ζωή μου είναι δική σου.. Αγαπημένη εσύ, με την τρυφερή φωνή.

(Αφού αγκαλιάστηκαν για μια ακόμη φορά εκείνος αρχίζει να απομακρύνεται από κοντά της. Η Ιζαμπέλ αρχίζει να κτυπάει ρυθμικά το τουμπελέκι. Αρχίζουν να σφίγγουν τον κλοιό που σχηματίζουν γύρω του)

Χοσέ *(Στον Νούνιες)* Δεν είναι πρόβατο. Δεν είναι ελάφι. Είσαι εσύ. *(Μικρή Παύση)* Γυρνάω το κεφάλι μου και βλέπω ένα μικρό ανθρώπινο πλήθος/

Χαβιέ Ο μικρός όχλος των τυφλών αρχίζει να ανασαίνει κοφτά, ρυθμικά/

Ιζαμπέλ Σε πλησιάζει. Δεν είναι ούτε μέρα ούτε νύχτα/

Ελένα Ξαφνικά ακούγεται ένας ήχος δυνατά. Το μαχαίρι από ατσάλι χαρακώνει το μάρμαρο./

Ιζαμπέλ Πνιχτή κραυγή/

Χοσέ Να του βγάλουμε τα μάτια.

Νούνιες *(Προς την γειτόνισσα)* Σ' αγαπάω.

Ελένα Πνιχτή κραυγή/

Χαβιέ Να του βγάλουμε τα μάτια

Νούνιες Σ' αγαπάω.

Χοσέ Πνιχτή κραυγή/

Ελένα Να του βγάλουμε τα μάτια.

Νούνιες Σ' αγαπάω.

Χαβιέ Πνιχτή κραυγή/

Ιζαμπέλ *(Σταματάει να παίζει το τουμπελέκι και συμπληρώνει κι αυτή με σταθερή φωνή)* Να του βγάλουμε τα μάτια. Τώρα!

Νούνιες Έχε γειά! *(Παύση)*

(Αμέσως μετά και οι τέσσερις ξαπλώνουν πάλι τον Νούνιες πάνω στο τραπέζι και πέφτουν πάνω του κραυγάζοντας δυνατά)

Νούνιες *(Ουρλιάζοντας)* Μη! Αφήστε με ήσυχο! *(Μικρή παύση)* Αφήστε με ήσυχο, σας είπα! Σταματήστε επιτέλους! *(Μικρή παύση)* Μη το κάνετε αυτό! Δεν θέλω! *(Σταματάει απότομα να ουρλιάζει. Κενό)*

Παύση/ Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ανάβουν τα φώτα σιγά σιγά. Η Ιζαμπέλ, ο Χαβιέ, η Ελένα κι ο Χοσέ ξαναβρίσκονται στο τραπέζι. Τρώνε αμίλητοι ενώ μια μουσική ακούγεται σα μουσικό χαλί. Σβήνουν τα φώτα και ξαναάβουν. Σταματούν να τρώνε και κοιτάζονται σιωπηλά μεταξύ τους με βλέμμα κενό. Δυναμώνει η μουσική. Σβήνουν πάλι τα φώτα κι ανάβουν αμέσως μετά. Είναι μαζί τους και ο Νούνιες αυτή τη φορά.. Κάθεται πλάτη στο κοινό. Τρώνε αμίλητοι χωρίς να κοιτάζονται καθόλου ενώ η μουσική ακούγεται πολύ δυνατά. Σιγά σιγά σβήνουν τα φώτα.

Παύση/ Σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ